

Van a csoda... Karácsony csodája. Amire várunk. És ami teljesedik. De ez a csoda nem a színes szalagokkal átkötött dobozokban rejlik. Nem a feldíszített zöld fenyő alatt találsz. Ezt a csodát másutt kell keresni, másutt lehet megtalálni. Ez a csoda a kedves szavakban, őszinte, szívből jövő kívánságokban, szerető érzésben érkezik. És kell ennél nagyobb ajándék? A következő háromszázhatvanöt napban ezek kísérnek, ezek adnak erőt. Nem a csomagokban lapuló tárgyak, hanem csakis ezek. Csak ezek... Ez a karácsony csodája.

Csitáry-Hock Tamás

Tisztelt Olvasóink!

Az Abonyi Napló szerkesztői nevében kívánok Önöknek kellemes karácsonyi ünnepet és boldog újévet!

*Korbély Csabáné
főszerkesztő*

Abony Piac és Üzletház Vállalkozói Fóruma

Vállalkozói fórumra invitálta az Abonyi Városfejlesztő Kft. november 22-én a város vállalkozóit, ahol tájékoztatást kaptak a „Lehetőségeink Fő Tere” integrált városfejlesztési projekt részét képező Abony Piac és Üzletház beruházásról.

A fórumra a cégvezetők, vállalkozók mellett a városvezetők, illetve a képviselőtestület tagjai kaptak meghívást.

Abony Város Önkormányzata 2009-ben integrált városfejlesztési akcióra nyújtott be pályázatot. A kétfordulós eljárásban támogatást nyert. A program egyik része a helyi gazdaság élénkítése, amely a piac fejlesztése és az önerőből vállalt üzletház megépítéséből áll. Előreláthatólag 2012 tavaszán kezdődik el az Abony Piac és Üzletház üzleteinek és lakásainak kivitelezése, a várható átadás ideje 2012 telén lesz. A helyi kereskedelmi központ a jelenlegi piac helyén kerül megépítésre. Elhelyezkedése és esztétikai megjelenése alapján méltán mondhatjuk, hogy Abony kereskedelmi és szolgáltató központjává válik, amely egyben a környékbeli települések központja is lehet e téren. A vállalkozói fórum célja volt, hogy a helyi gazdaság szereplői információt kapjanak a Piac és Üzletház befektetési lehetőségeiről illetve tájékozódjanak, hogy az ingatlan-beruházásokhoz milyen támogatási lehetőségeket tudnak igénybe venni.

A fórumot Romhányiné dr. Balogh Edit polgármesterasszony nyitotta meg, aki Abony Város gazdaságpolitikájával kapcsolatban kiemelte, hogy fontosnak tartja a város fejlődését és megújulását.

Reményét fejezte ki az irányba, hogy a tervezett Piac és Üzletház minél több helyi vállalkozónak kelti fel az érdeklődését és, hogy a meghívott előadók hathatós információt nyújtanak a támogatási lehetőségekről a helyi vállalkozóknak.

Palotai Sándor az Abonyi Városfejlesztő Kft. ügyvezetője kezdte meg az előadásorozatot, aki a „Lehetőségeink Fő Tere” integrált városfejlesztési akció részleteit mutatta be az érdeklődőknek. Elmondta, hogy Abony Város integrált településközpont fejlesztése című KMOP5.2.1/B-09-1f jelű pályázat keretén belül felépítésre kerül a Községi Ház és Zeneiskola, megtörténik a Szilágyi Erzsébet utca rehabilitációja és környezetrendezése, a Főtér II. üteme is elkezdődik, illetve a Piac és Üzletház projekt részleteiről számolt be. A Piac és Üzletház részletes tervrajzát is megismerhették a vállalkozók.

A fórumon Szőke István a Kopping Tanácsadó Bt. ügyvezetője prezentálta a Piac és Üzletház projekt üzleti aján-

latát. A üzletházban lehetőség lesz az üzletek bérlésére illetve megvásárlására is. Szerkezetkészben kerülnek átadásra az üzlethelyiségek, amit mindenki a saját igényeinek megfelelően alakíthat ki. Az árak meghatározásánál fontos szerepet játszott, hogy az üzletház megépítése a város önerős vállalása, így az üzlethelyiségek bérleti, illetve eladási díjai arányban legyenek a bekerülés összegével.

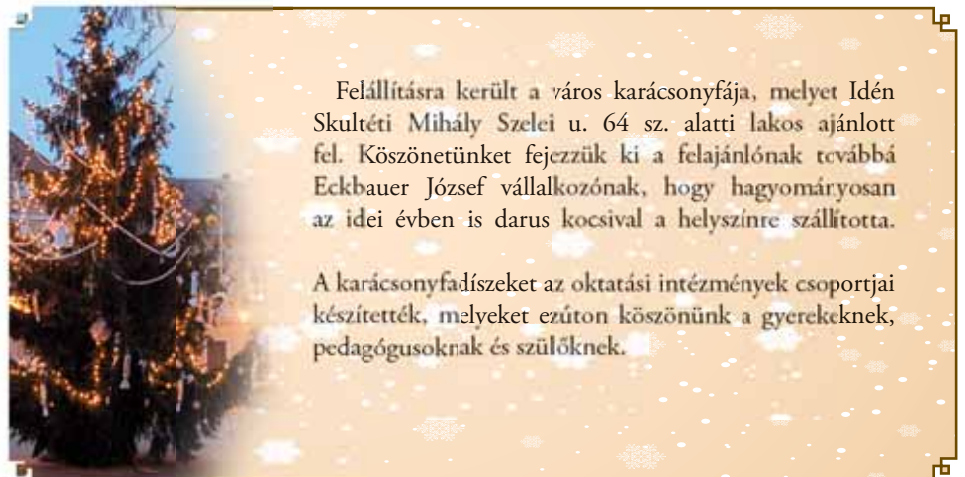
A Pro Régió Ügynökség részéről Dr. Gordos Tamás programiroda vezető a mikro vállalkozások fejlesztéséről, támogatási lehetőségekről tájékoztatta a vállalkozókat. Két fő feladatot határozott meg a befektetés ösztönzését és a kereskedelem fejlesztését. Felhívta a figyelmet az Új Széchenyi Tervben szereplő pályázatokra, amely elsősorban a kis- és középvállalkozások számára nyújt aktuális pályázati lehetőséget.

Az előadásorozatot Barna István, a Széchenyi Programiroda munkatársa zárta, aki felajánlotta a Programiroda közreműködését az Új Széchenyi Terv pályázataihoz.

Bízunk benne, hogy a vállalkozói fórum elérte célját s érdekes információkkal szolgált a vállalkozásokat érintő lehetőségekről és pályázatokról és reméljük, hogy az Abony Piac és Üzletházban viszontláthatjuk a fórumon megjelent helyi vállalkozókat.

Köszönjük a rendezvényen megjelenetek részvételét, és észrevételeit.

Abonyi Városfejlesztő Kft.

Felállításra került a város karácsonyfája, melyet Idén Skultéti Mihály Szelei u. 64 sz. alatti lakos ajánlott fel. Köszönetünket fejezzük ki a felajánlónak továbbá Eckbauer József vállalkozónak, hogy hagyományosan az idei évben is darus kocsival a helyszínre szállította.

A karácsonyfadíszeket az oktatási intézmények csoportjai készítették, melyeket ezúton köszönünk a gyerekeknek, pedagógusoknak és szülőknek.

Véradókat ünnepeltünk 2011. december 1-jén.

*„Mintha az ég is mosolyogna,
ahol ember-emberen segít,
ahol a szeretet hálója
szinte mindenkit bekerít.*

*A vérüket szívesen adják,
segítenek az embereken,
várja tőlük az egész világ
felélpülnek majd a betegek.*

*Amikor eljön az az óra,
élet-halál egyszer harcba száll,
ilyenkor az a legfontosabb,
ha a drága vércsepp készen vár.*

*A véradók különlegesek,
nem kell hozzá külön tudomány,
azért élnek, hogy segítsenek,
hogy élet győzze le a halált.”*

November 27-e a Véradók Napja. A Magyar Vöröskereszt jóvoltából ez az a nap az évben, amikor a társadalom minden felelős tagja legalább néhány percre, legalább egy gondolat erejéig köszönetét és tiszteletét fejezi ki a véradóknak. A véradás nagyszerűsége az önzetlenség-

ben és az együttérzésben rejlik, abban, hogy erre a vérré bármikor bárkinek szüksége lehet, és ez egyben bármikor és bárkinek az életet jelentheti!

Aki vért ad önzetlenül, az példát is ad, és ezzel is segít. Napjainkban a közömbösség, a nemtörődömség számtalan jelenségével találkozhatunk. Ezért érdemes felmutatni a Véradók példáját, a véradók segíteni akarását. Élni így is lehet, sőt csak így érdemes! Vannak, akik csak legyintenek egy-egy véradó plakát láttán, de ők is egy pillanat alatt válhatnak elesett, bajba jutott, mások segítségére szoruló emberekké.

A véradó soha nem mérlegel: minden esetben az életet részesíti előnyben. Rohanó életünkben egyre több veszély leselkedik ránk. Közlekedési és természeti katasztrófák, balesetek, a stressz okozta egészségkárosodások mind több vért igényelnek! Megbecsülés illeti tehát mindazokat, akik segítő kezet nyújtanak! Az ünnepségen a többszörös véradók kitüntetésben részesültek. A véradókat a Kéknefelejcs Nép-dalkör is köszöntötte az alkalomhoz és a közelgő karácsonyhoz kapcsolódó ének-csokorral.

Kitüntetést kaptak:

10 X

Gönczöl Ilona, Mikes K. u. 67.

Kosztkáné Benke, Krisztina Hunyadi J. u. 13/a

Mészáros Erika, Damjanich J. u. 29.

Pásztai Zsuzsanna, Attila u. 10/c

Szobonyáné Szabó Éva, Thököly I. u. 9/a

Veres Mihályné, Tamási Á. u. 15.

20 X

Bartúcz János, Szent László utca 25.

Speckner Nándorné, Nagykőrösi út 15.

Takács Sándorné, Könyök u. 7.

Fehér Endre, Abonyi L. u.

25X

Bankó Gábor, Kossuth-tér 3.

Sulyok Pál, Világosság u. 4/a

Szabó László, Kodály Z. u. 38.

Szabó László, Radák K. u. 44.

30 X

Tóth Mihály, Tinódi u. 9/a

40 X

Kiss Istvánné, Nagykőrösi út 13.

Szabó Lászlóné, Batthyány u. 78.

50 X

Bubori László, Mikes Kelemen utca 59/a

Bálintné Tímár, Katalin Ceglédi út 37

60 X

Brenyó Imre, Kossuth Ferenc utca 8.

Habony Jánosné, Újszászi út 109.

Radványi Ferenc, Damjanich J. u. 36.

70 X

Szabó László, Batthyány u. 78.

A Véradó Nap támogatóinak köszönetet mondunk, nevezetesen: Donkó Károly, Nagy Gyula, Ujvilág MEGÉSZ, Vizner Sándor és a Peze Pékség, Kazinczy Andorné, Vargáné Bajári Gabrielle, Tesco Áruház, Abony Város Önkormányzata.

Pető Istvánné

Városunk Fejlődéséért Egyesület

A Zalán

Az abonyiakat és a szolnoki Aranyosor Íróklub tagjait is üdvözlí Zalán Tibor és családja. Csodálatos két napot töltötünk velük Hévízen és Keszthelyen.

Tibi dedikálta nekem gyönyörű verseskötetét, legújabb „gyermekét”: a Szténgondolt jelen címűt. Igaz szeretettel „földlje”:

P. Bálint Zsuzsa

Összefoglaló az Advent első napjáról

Több éves elképzelése és vágya teljesült az idén a város kulturális életét szervezőknek.

Közös összefogás révén városi adventi sorozatot tudtunk elindítani.

Ebbe beletartozik a játszóház, az adventi gyertyagyújtás, a megtartandó hangversenyek és nem utolsósorban a Betlehem építése.

Ennek a sorozatnak az első eseménye zajlott 2011. november 26-án.

Már előző nap elkészült a város karácsonyfája és a főtér díszítése, amely nagyon ízléses és szép lett az újonnan vásárolt díszekkel.

A készülő, hatalmas adventi koszorú, melynek a nap végén egyik gyertyáját meggyújtottuk még tovább fokozta a hatást.

Közben a Közösségi Házban már gyülekeztek a gyerekek és felnőttek, akik játszóház keretében készítettek a karácsonnyal kapcsolatos gyertyatartókat, angyalkákat, fára való díszeket.

Ezt követően kisételtünk a főtérre, ahol már gyülekeztek az emberek a gyertyagyújtásra. Itt vásárolhattak is a Karitás által kínált díszekből, de lehetett forró teát inni és zsíros kenyeret enni.

A várakozás izgalma lengte be a teret, amikor megérkezett András atya, a Nosztalgiaakadémia és a zeneiskola által szervezett „angyalkórus” is, a több mint száz gyerek. Szállt az ének, világítottak a fán a díszek és jó volt együtt várni a gyertyagyújtást.

A jelenlévők ezt követően az Önkormányzat aulájába tértek be, ahol a Kiskórus adott rövid hangversenyt Petrucz György vezényletével.

Ez a kis koncert – amelyet hálásan megtapsolt a közönség -, bevezetést jelentett „a nagyok” hangversenyéhez. Az emeleten ekkor már ugyanis gyülekezett a közönség a zeneiskola által rendezett Ewald Rézfúvós Együttes koncertjére.

Most látszott csak, hogy szükség van az épülő új közösségi házra! Még a folyosón is ültek-álltak a vendégek.

Nem vártak hiába!

Csodálatos, oldott hangulatú hangverseny

részesei lehetünk. Bakó Levente nemcsak a zene, hanem a humor iránti vágyunkat is tökéletesen kielégítette, hiszen élményszámba menő összekötő szövege hatalmas nevetésekre sarkallta a résztvevőket. Természetesen a főszerep a zenénél maradt, ami igazán érthető, ha megnézzük az együttes „előéletét”.

Az Ewald Rézfúvós Együttes 1996-ban alakult a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem akkori hallgatóiból. Tagjai: Bakó Levente, Tarkó Tamás, Kovalcsik András, Magyar Péter, Peresztegi Attila. A kvintett művészei szólístaként is elismertek: országos versenyek győztesei, illetve díjazottjai. Első nemzetközi versenyükön 1998-ban, a műfaj legrangosabb világversenyén, a franciaországi Narbonne-ban megrendezésre került VII. Nemzetközi Rézfúvós Kvintett Verseny első és különdíját nyerték el. Ezt követően az együttes nyolc nemzetközi versenyről hozott rangos díjakat:

1998. Franciaország, Narbonne:

I. díj, különdíj

1999. Németország, Moers:

III. díj

1999. Németország, München:

II. díj

1999. Németország, Passau:

II. díj

2000. Németország, Bréma:

I. díj

2000. Dél-Korea, Jeju:

I. díj, különdíj

2001. Egyesült Államok, Athens:

II. díj

2001. Németország, Passau:

II. díj

2001. Németország, München:

I. díj

Díjak-kitüntetések

2000. Magyar Szerzői és Jogvédő Intézet: Artisjus Díj

2002. Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma:

Liszt Ferenc Díj

2003. Magyar Szerzői és Jogvédő Intézet:

Artisjus Díj

2005. Gramofon - Klasszikus és Jazz Folyóirat: Különdíj

2005. Magyar Szerzői és Jogvédő Intézet:

Artisjus Díj

2008. Prima Junior Díj

2010. Magyar Szerzői és Jogvédő Intézet:

Artisjus Díj

Tarkó Tamás személyében abonyi tagja van az együttesnek, ezért a lokálpatrióta abonyi közönség és az egykori zenetanár dr. Gajdos István József számára még nagyobb örömet és büszkeséget jelentett a szereplés.

A hangverseny és a szép délután végén a hazafelé tartó közönség még megcsodálhatta a csillogó fát és a lobogó kis lángot az adventi koszorún.

Sok szép ilyen élményt kívánok a továbbiakban is a város lakóinak!

Korbély Csabáné

„Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország...” 25. ÉVES AZ ABONYI LAJOS FALUMÚZEUM BARÁTI KÖRE

Az ágtól elszakadt valamennyi vörös, rozsdabarna, aranyszínű falevél. Kint hideg, télikabátba, bundába burkolózott emberek, főként idősek és középkorúak igyekeztek Abonyban a Gyulai Iskola melletti étkezőbe.

Ahogy a kapuhoz értem éppen „kiszállt” az autóból Fehér Jánosné Majzik Sarolta ny. tanár és író unokájával. Szinte ugyanabban a pillanatban érkeztek meg Korbélyné Ilikéék az MBK vezetőségi tagjaival a református temetőből, ahol Györe Pál sírját koszorúzták meg az ünnepség megkezdése előtt.

Nagy örömmel kísértük be Sárrika nénit a jól fűtött és esztétikusan megterített terembe, aminek ajtajában Kazinczy Ferencné Pannika, Szabóné Rózsika és Diószeginé Méri Marika mosolyogva fogadta a betérő mintegy 120 vendéget.

Tizenkét díszvendég foglalt helyet a testvér múzeumok és a tiszteletbeli vendégekkel együtt az elnökség asztalánál.

Korbély Csabáné az Abonyi Lajos Művelődési Ház, Könyvtár, Múzeumi Kiállítóhely igazgatója, az Abonyi Napló főszerkesztője, az MBK közelmúltban megválasztott elnöke a Tőle megszokott kedvességgel köszöntötte az ünneplőket, majd átadta a szót. Egy perces néma felállással tisztelegtünk azok előtt, akik már eltávoztak az élők sorából. Drávay József titkár, „szellemesen” azzal kezdte beszédét, hogy: fiatalítunk! Ilike erre humorosan azt felelte: „Már ha a 60-hoz közel fiatalítást jelent...”

A jóízű nevetés után Drávay József Abony város díszpolgára és az MBK jelenlegi titkára összefoglalta a 25 év alatt tör-

tént eseményeket.

Elmondta többek között, hogy a kezdetekkor – 1967. november 7-én - az Abonyi Lajos Falumúzeum megnyitásakor az iskolások is részt vállaltak a gyűjtésben. Felmutatta azt a Pajtás újságban megjelent cikket, ahol Györe Csaba jelenlegi elnökségi tag gyerekként a fotón egy 200 éves óriás köcsögöt tart a kezében. A lelkes úttörőcsapat Öcsi bácsi irányításával 280 db edényt gyűjtött össze.

Felolvasta az alapító tagok névsorát, akik közül sajnos már nagyon sokan nincsenek köztünk.

A jelenlegi vezetésnél is azért volt szükség a fiatalításra, mert több tag, valamint az elnök és titkár is gyakran betegeskedik, Feri bácsi nemrég jött haza a kórházból./

A 25 év alatt sok minden történt, olyan idő is volt, amikor veszélybe került a falumúzeum fennmaradása is. A Pest Megyei Önkormányzat ugyanis nem akarta tovább fenntartani, ezért felmerült annak lehetősége, hogy ha nem tudja átvenni a helyi önkormányzat, akkor az anyagot raktárba szállítják. Az abonyiak azonban ragaszkodtak az általuk megálmodott és létrehozott múzeumukhoz, ezért átvették működtetésre, megmentették az utókornak. Folyamatosan pályáznak a felújításra is.

A Múzeum Baráti Kör célja jelenleg is ugyanaz: a történelmi, népi, néprajzi hagyomány ápolása, a tárgyi és írásos emlékek gyűjtése, műemlékvédelem. Ezen felül részt vesznek Abony város kulturális életében, kiállításokat, megemlékezéseket szerveznek.

Ezt követően ismét Korbélyné Ilike vette át a szót, akinek beszédét külön közöljük.

A beszéd után átadta a szót a vendégeknek, így Fodor Jánosnak a jászjákóhalmi honismereti szakkör vezetőjének és a tápiószelei klub képviselőjének. Mindketten régi ismerősei a helyi egyesületnek. A jászjákóhalmi szakkör már elmúlt 50 éves, a tápiószeleiek tavaly ünnepelték 25. évfordulójukat. Mindketten elmondták, hogy mindig jól érezték magukat Abonyban, és meleg szívvel gratuláltak az itt folyó munkához.

Abony Város Polgármestere Romhányiné Dr. Balogh Edit családi okokból nem tudott ugyan részt venni az ünnepségen, de kedves levélben köszöntötte a megjelenteket és meglepetésként küldött egy nagyon finom orosz krémtortát tűzijátékokkal.

Ezt követően emléklapok kerültek átadásra az alapító tagoknak illetve a vendégek számára egy-egy helyi fazekassal készített tányér és emléklap.

A vacsora előtti ünnepi rész végén Kovács Andor abonyi nótáénekes, Dudinszky György kíséretével elénekelt a „Hazám, Hazám Te mindenem” és a „Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország” c. csodálatos műveket, melyet a jelenlévők egy része könnyes szemmel hallgatott végig.

A vacsora következett, mely a szokásokhoz híven nagyon finom és bőséges volt. A vacsora végeztével betolták a múzeum baráti kör hatalmas, tűzijátékkal feldíszített tortáját, amely akkora volt, hogy minden résztvevőnek bőven jutott belőle. Nem is bánták a vendégek, hiszen csodálatosan könnyű és ízletes volt. Aki még bírta, az a polgármester asszony által küldött oroszkrémtortából is kért. Természetesen egyikből sem maradt túl sok!

A vacsora ideje alatt képek „peregtek” a kivetítőn, amelyek az elmúlt évek feledhetetlen pillanatait örökítették meg.

Ezt követően ismét Kovács Andorékat hallhattuk, illetve az előadásukban számtalan közkedvelt és népszerű melódiát.

Az est folyamán nagyon kellemes beszélgetések alakultak ki a gyakran rég nem látott tagokkal, mint amilyen Varga György volt zeneiskola igazgató, aki megtisztelte jelenlétével a rendezvényt. Jó volt találkozni és beszélgetni.

A társaság késő estig együtt maradt, majd szívükben jóleső örömmel elköszöntek egymástól és hazatértek.

Szalagavató 2011

A Kinizsi Pál Gimnázium és Szakközépiskola 2011. november 19-én tartotta szalagavató bálját. A vendégeket Kavacsánszkiné Pál Erika köszöntötte, beszédből az alábbiakban idézünk: „Kedves Vendégek!

Köszöntöm Önöket a Kinizsi Pál Gimnázium és Szakközépiskola idei szalagavató ünnepségén. Kedves Szülőtársaim! Köszöntöm Önöket, köszöntelek Benneteket! Engedjétek meg a tegező formát, hiszen több éve ismerjük egymást. Mit is jelent szülőnek lenni? Szülőnek lenni öröm, boldogság, néha játékos, de mindig felelősségteljes dolog. Akik a 21. században gyerekeket nevelnek, tudják jól, velem együtt, hogy ezt a vállalásukat olykor nehezen tudják teljesíteni. Ha egy pillanatra összehasonlítjuk a saját, - '70-es évekbeli gyerekkorunkat a mai idősakkal, bizony ég és föld a kettő. A gazdasági változások egyre erőteljesebb kihívások elé állítanak bennünket. Megtörténik, hogy az idősebb kér tanácsot a fiatalabttól, a gyermek más úton-módon érvényesül, mint ahogyan azt mi korábban elképzeltük. A szemléletbeli ellentétek nézeteltéréseket okozhatnak, és mi nehezen engedjük őket a saját útjukon járni, mert féltjük őket. Mi már tudjuk, hogy mitől kell óvakodniuk, ők még nem annyira. A gyerekevelés egész embert kíván, és egész életre szóló kapcsolatot, élményt ad. Kívánom, hogy mindannyian találják meg a családi harmóniát, békét, amit majd gyermekeik továbbvisznek. Engedjék meg, hogy bővebben az ünnepetekhez szóljak Lassan elérkezik középiskolai tanulmányaitok vége, mely lezár egy időszakot, az élet egy szakaszát elhatárolja a többitől. A bezáruló ajtóktól azonban nem szabad megijedni, tudni kell az új irány felé fordulni, és meglátni a feltáruló lehetőségeket, ahogy Nagy László, a költő mondja:

„Töröld le könnyedet
Kisírt szemedben mosoly
legyen és derű,
Minden nap kezdődik valami
valami nagyszerű,
valami gyönyörű.”

Az ember életében olykor már megszokott időben és módon érkeznek el kiemelkedő események, amelyek életének jelentős, felejtethetetlen állomásai. Egy ilyen emlékezetes este részesei vagyunk most. Felemelő, ünneplés alkalom ez a mai, itt vannak veletek szüleitek, rokonaitok, tanáraitok, ismerőseitek, mindazok, akiket meghívtatok erre az alkalomra, akik valamilyen módon hozzátok tartoznak, s akik számára fontos az, hogy a Ti életetek kiegyensúlyozott, boldog legyen. Bizonyára mindannyiútokban él egy kép az első napokról, az első lépésekről, melyekkel a már jól ismert iskola falai közé léptetek. Ugye mindannyian őriztek néhány emléket az első találkozásokról, az első benyomásokról. Szorongással, várakozással indultatok az úton, amelyen most egy útelágazáshoz értetek. Ezek a percek, órák remek alkalmat nyújtanak arra, hogy gondolatban végigjárjátok az iskola tantermeit, folyosóit és számotokra kedves zugait. Jusson eszetekbe, ahogy a toroktokban dobogott a szívetek egy-egy jelentős dolgotatírás előtt, vagy puskázás közben, nehogy lebukjatok. Jegyezzetek meg minden részletet: a kövezet mintáját, a tábla színét, a folyosói dekorációt, a padfirkákat, és zárjátok ezeket a részleteket a szívetek azon csücskébe, amelyet a kellemes emlékek megőrzésére tartotok fenn. A végbement változás jelentős, itt váltatok gyerekből felnőtté, itt formálódott egyéniségetek. Számptalan egyéni és közösen megélt élmény, az izgalommal szervezett és várt kirándulások, a különböző iskolai rendezvények, gyakran megélt öröm és bánat, számos siker és kudarc, az osztály- és iskolatársakhoz, tanáraitokhoz fűződő viszony, ezek mind-mind itteni életetek velejárói, ak-

tívan átélt részei, amelyek júniusig még szorosán idekötnek benneteket....

...A következő évtől új akadályokat kell át-
lépnetek, és lesz nehezebb gondotok is, mint
egy kémia dolgozat megírása. Hiányozni fog-
tok, még ha nem is gondoljátok. De minden
bizonytalán még találkozunk. Talán a főváros-
ban, talán egy helyi rendezvényen, esetleg egy
szórakozóhelyen, vagy amikor visszalátogat-
tok iskolánkba. Ha időtök csak egy röpké in-
ternetes üzenetre elég, mi annak is örülünk.
Szeretjük tudni, hogy mi történik veletek.
Útravalóul Wass Albert Üzenet haza című
versének egyik versszakát idézném föl ma-
gunknak:

**És üzenem a volt barátainak,
kik megtagadják ma a nevemet:
ha fordul egyet újra a kerék,
én akkor is a barátjuk leszek,
és nem lesz bosszú, gyűlölet, harag.
Kezet nyújtunk egymásnak és megüünk
és leszünk Egy Cél és Egy Akarat:
a víz szalad, de a kő marad,
a kő marad.**

Őszintén remélem, hogy mindegyikötök-
nek sikerül megérkezni, ahova vágyai, álmai
vezérlik, s a megérkezést lelkes üdvözlés fo-
gadja majd.

Azt mondják, hogy az emlék, a tudás, a
megszerzett tapasztalat az ember kincse, ki-
váltása és megkülönböztető jegye. S ennek
a kincznek csak a kisebbik részét alkotja az,
amit a múltból sikernek tartunk, amire büsz-
kék lehetünk: a nagyobbik rész a tévedések
emléke, ami lehetővé teszi, hogy ugyanazt a
hibát ne kövessük el újra és újra.

Mi mást kívánhatnék most nektek, mint
azt, hogy a sikereitek gyűjteménye számo-
sabb legyen a tévedéseknél.

Az első fáradtságos éveken már túl vagytok!
A célhoz éréshez azonban arra lesz szüksége-
tek, hogy ne csak a szemetekkel lássatok, és
az eszetekkel gondolkodjatok, de a szívetek-
kel is. Hogy észrevegyétek az életben a jót, és
meg tudjátok különböztetni a rossztól.

A körülöttetek élő felnőtteknek szívből kö-
szönöm és gratulálok, amiért segítenek ben-
neteket az eredmények elérésében....”

A beszéd végén virágcsokrokat nyújtottak
át Dévainé Kazinczy Sára és Mészáros Ber-
nadett osztályfőnököknek köszönetük kifeje-
zéseképpen.

Az est további részében műsor, tánc, vacsora
és végül a várva-várt bál következett.

Az Abonyi Napló nevében kívánunk a vég-
zősöknek sok sikert!

Korbély Csabáné

Kinizsi Pál Gimnázium és Szakközépiskola jelene – ősszel

A tanév a középiskolában is elindult. Minden időszaknak megvan a maga kihívása és feladata számunkra. Iskolánk az aktuális nevelési-oktatási feladatokon túl igyekszik olyan feladatokat is felvállalni, amely a jövő generációjának társadalmi szerepvállalását segíti. Próbáltunk programokat szervezni az iskola falain kívül is, ezzel folyamatosan megfigyelve a jelen igényeinek, aktuális feladatainak. Az idei év volt az Európai Unióban az Önkéntesség Éve. Számos ponton kapcsolódottunk ehhez, aminek aktív szereplői és alakítói voltak iskolánk tanulói és pedagógusai, dolgozói egyaránt. Iskolánk vallja, hogy a fiatalok szocializációjának fontos lépése a konkrét élményszerzésen keresztül való oktatás és nevelés. Ehhez segítségünkre van számos helyi szintű civil szervezet. Ilyen a Fiatalok Egészséges Életmódjáért Egyesület, a Városunk Fejlődéséért Egyesület és az Abonyi Lajos Falumúzeum Baráti Köre is. Ősszel számos programot készítettünk elő közösen, vagy vettünk részt az egyesületek programjain. Iskolánk közös pályázatokat is valósított meg ezzel összekapcsolva és ágazatközi együttműködéssel szélesítve a lehetőségeket.

Szeptemberben a Fiatalok Egészséges Életmódjáért Egyesület pályázatának résztvevője volt az iskola. Az „Ébresztő” című pályázattal a középiskola diákjai 10 programból álló önkéntes tevékenységet végeztek az Abonyi Speciális Otthonban. Ennek keretében az otthon lakóival egy hónapon keresztül hetente többször is együtt töltötték a délutánjaikat olyan meglepő és csodálatos élményeket szerezve, amelyekre nem is számítottak.

Közösen sportoltak, akadályversenyt és tréfas vetélkedőt szerveztek. Speciális Otthon udvarát takarították, faleveleket szedtek, amiben nagy lelkesedéssel segítettek az otthon lakói is. Elkészült az iskola tanárainak segítségével egy olyan tetővel ellátott pad is az Otthon udvarára, amelyek az iskola udvarán is állnak és szintén pályázatokból készítették el közösen diákok és tanárok. Emellett volt közös éneklés, daltanulás, beszélgetés. A diákok szakmai felkészítésében az otthon vezetője, Benke Zoltán nagy segítségünkre volt. A program sikerét jelzi, hogy az iskolából 65 fő vett részt a pályázatban, ami óriási létszám és egyben siker is. A program megvalósításában segített Abony Város Önkormányzata, az Abokom Kht is.

Ezzel párhuzamosan az iskola udvarán a szeptemberi hónapban minden délután munkálatok folytak, amiben a tanárok vezetésével a diákok nagyon sokat segítettek. Ezekkel az előmunkálatokkal az volt a cél,

hogy a pályázati forrásból megvásárolt anyagokból padokat készítsünk elő.

A Fiatalok Egészséges Életmódjáért Egyesület és iskolánk közösen vállalta egy pályázatban, hogy a Salgóházi Ifjúsági Tábor számára minden faházhoz készít egy padot. Az ötlet abból adódott, hogy a város tábort népszerűsítsük, annak csodálatos környezetét a most felnövekvő generációval újra megismertessük. Ezzel olyan kötődést alakítsunk ki bennük, amely felnőtt korukra is jó élményekkel tölti majd el őket. Október első őszi és hideg hétvégéjén 60 fővel voltunk fent a táborban, ahol két nap alatt összeszerelték, majd lefestették a padokat.

A Városunk Fejlődéséért Egyesület által szervezett, a mellrák megelőzése céljából tartott felvonuláson aktívan részt vettek tanulóink és dolgozóink is, akik ezzel is nagy hangsúlyt fektetnek az egészségre és egészséges életmódra nevelő munkára.

Tanulóink az Idősek Világnapja alkalmából tartott megemlékezésen is részt vettek. Olyan tanulók szerepeltek, akik a tavaszi időszakban az iskola által nyert pályázat keretében az Idősek otthonában végeztek önkéntes tevékenységet.

A programokon iskolánk tanulóinak

60%-a vett részt, és dolgozóink 90%-a.

Iskolánk tanulói nagy arányban tanulnak tovább az ország különböző egyetemén, főiskoláin. Intézményünkben olyan szintű felkészítést kapnak, amellyel megalapozhatják felsőoktatási, illetve felső- vagy középfokú szakmai tanulmányaikat. A közismereti tantárgyakon kívül a szakmai előkészítő tantárgyak (iskolánkban az informatika és a közgazdaság) is szerepelnek az érettségi palettáján. Az „Úgy érzem a továbbtanulásom szempontjából jó kezekben vagyok ebben az iskolában” kérdésre a diákok 39,9%-a a teljes mértékben (E), 30,05%-a az inkább igen, mint nem választ (D) adta, (összesen a diákok 69,95%-a).

Az idegen nyelv oktatása kifejezetten sikeres és eredményes iskolánkban. A „Véleményem szerint az iskola eredményesen fejleszti az idegennyelv-tudásomat” kérdésre a diákok 42,36%-a teljes mértékben (E), a 26,6%-a az inkább igen, mint nem (D) választ adta, (összesen a diákok 69%-a).

Köszönjük diákjaink lelkiismeretes munkáját, gratulálunk sikereikhez.

Az utóbbi két tanév továbbtanulási arányát mutatja az alábbi táblázat:

	gimnáziumi osztályból		szakközépiskolai osztályból	
	főiskola, egyetem	OKJ-s képzés	főiskola, egyetem	OKJ-s képzés
2010-2011. tanév	71% (15/21 fő)	29% (6/21 fő)	18% (4/22 fő)	4 fő felsőfokú OKJ 7 fő középfokú OK 1 fő dolgozik
2009-2010. tanév	81% (18/22 fő)	19% (4/22 fő)	14% (3/22 fő)	7 fő felsőfokú OKJ 9 fő középfokú OKJ 3 fő dolgozik

Az alábbi táblázatban olvasható, hogy az utóbbi két tanévben a végzős osztályokban milyen arányban szereztek nyelvvizsgát diákjaink.

Tanév	Gimnázium	Szakközépiskola
2010-2011.	középfokú C típusú (B2) nyelvvizsgát tett 9 fő (az osztály 43%-a) középfokú A típusú nyelvvizsgát tett 6 fő (28%) (összesen az osztály 71%-a)	középfokú C típusú (B2) nyelvvizsgát tett 1 fő
2009-2010.	angol nyelv középfokú C típusú (B2) nyelvvizsgát tett 9 fő (az osztály 41%-a) középfokú A típusú nyelvvizsgát tett 2 fő alapfokú C típusú nyelvvizsgát tett 2 fő alapfokú A típusú nyelvvizsgát tett 3 fő (összesen az osztály 73%-a)	német nyelv középfokú C típusú (B2) nyelvvizsgát tett 4 fő (az osztály 18%-a)

A Karitás Szüreti Báljának támogatói

A Karitás abonyi csoportja egy évben három alkalommal szervez mulatságot, melyek rendszerint jótékonyági célt szolgálnak. Tavaszi bál, Szüreti bál és Szilveszteri multság.

2011. október 15-én Szüreti Bálba hívtuk azokat, akik egy kis kikapcsolódásra vágytak rohanó világunkban. Meghívásunkat sokan elfogadták, mert közel 240 fő jött el.

A vendégek hajnalig mulatoztak, mindenki nagyon jól érezte magát. A jó hangulatról Dányi Balázs és zenekara (tagjai: Dányi Balázs, Lendvai Zoltán, Vízner Gábor és Tóth István) gondoskodott.

Sok felajánlás érkezett vállalkozók, bálozók részéről, számos tombola ajándékot sorsoltunk ki.

Szeretnénk mindazok számára köszönetet mondani, akik újfent segítségünkre voltak a bál szervezésében, lebonyolításában, anyagi és egyéb felajánlásban.

Mindenképpen köszönet illeti meg azokat is, akik eljöttek a Szüreti Bálba és részvételükkel hozzájárultak ahhoz, hogy ez a rendezvény igazán jól sikerüljön.

A Bál bevételéből, mely 340.000,- Ft a rászorulókat fogjuk támogatni kará-

csnykor.

Támogatóink:

Abonyiné Marika – Tupperware

AGROPONT Kertészeti Szaküzlet – Cserép utca

Állateledel és Horgászbolt – Cserép utca,

Állateledel és Horgászbolt – Erzsébet királyné útja

Állateledel és Horgászbolt – Nagykőrösi út

Álomvirág virágüzlet – Kunfalvi Lászlóné

Andrási István

Blaskó Sándor

Brenyó Lászlóné

Dányi Balázs és zenekara

Dr. Retkes Lajosné

Éva Élelmiszerbolt

FERRUM Vas Műszaki Kereskedés, Diós János

Földi Gyula – zöldséges

Gyermekruha bolt – Csáki Józsefné

INNOVEN Kft. – Fekete Tibor

Kabay Patika

Kaczur Gyula

Katona Róza

Kazinczy Andorné cukrász

Kiskunfélegyházi Pékség

Konczné Patak völgyi Ilona

Kormos Optika

Megabit – Számítástechnikai üzlet

Muci Marika divatáru boltja

Nagyabonyi Színkör

Nyíri Józsefné

Orchidea Virágbolt – Kossuth F. utca

PURINA – Medveczkiné Tóth Edit

Rolkó Gyuláné

Seres Károly

Soltész Lászlóné

Szabóné Ferenci Mária

Szalókiné Muci Mariann

Szilágyi Tamás

Újvilág MGÉSZ – Négercsók

Médiapartnerek: www.abony.hu www.miabonyunk.hu www.mukomu.lapunk.hu

www.kettorony.hu

Abony, 2011. október 25.

Karitás abonyi csoportja

Vendégszerepelt a Bihari színkör

társulat.

Az ember úgy érezhette magát, mintha színházban lenne. Természetesen arról sem szabad megfeledkezni, hogy az előadás elengedhetetlen része a hangtechnika és a világítás is, melyekkel még élvezhetőbbé vált az egész.

A gyerekek így igazán beleélhették magukat a történetbe. A szereplőkről nem is beszélve, akik nagyon jól alakították a szerepüket, s azonosulhattak velük a néző. Itt kétség kívül minden szereplő vicces volt a gyerekek számára, még ha a mesében nem is mindig annak szánták.

Az előadás akkor hágott a tetőfokára, amikor a Vörös Róka és a Fekete Macska színre lépett. Itt vált igazán izgalmassá a történet, hiszen e két szereplő azért játszott fontos szerepet, mert minden áron ártani akartak Pinokkiónak.

A gyerekeknek természetesen más és más volt a kedvenc, de többségének a Vörös Róka. Ő volt az, aki a gyerekeknek a leg-

jobbán tetszett. Maga a jelmez, a megjelenés és a stílus. Ennél jobban talán senki sem játszhatta volna el az ő szerepét.

Majd elérkezett a finálé és a búcsúzás. A nézők többször visszatapsolták a szereplőket, akik teljes odaadással játszottak. Természetesen egy előadás végén elengedhetetlen az autogram, ami itt se maradhatott el. A gyerekek és a felnőttek is megrohmozták a szereplőket, hogy autogramot kérjenek. Ez is bizonyítja a műsor sikerét. Köszönjük az egész színi társulatnak, a szervezőknek, a kellékeseknek és mindenkinek, aki részese volt az előadás sikerességének, hogy elhozták nekünk ezt a darabot és egy kellemes délutánt szereztek számunkra.

Még a műsor elején elhangzott, hogy a társulat dolgozik A dzsungel könyve című mese színpadra állításán, amelyet szintén nagy szeretettel várnak a körösteretlenni gyerekek és felnőttek egyaránt.

Szabó Anett, pedagógus
Forrás: www.Miabonyunk.hu

Október 28-án megrendezésre került a körösteretlenni Művelődési házban a Bihari Színkör által bemutatott Pinokkió című mesejáték, amely Abonyból érkezett hozzánk. A Református Általános Iskola tanulói nagy lelkesedéssel fogadták a műsort. Már a kezdés előtt izgatottak voltak, s ez az izgalom a műsor közben sem hagyott alább. Amikor elkezdődött az előadás, azon még a felnőttek is meglepődhetnek, hogy milyen mesterien elkészített díszletekkel állt elő a

Adventi hazaútra érkezett Serfőző Zsuzsanna

„De bárhová is
Mégy:
Légy ott mindenhol!
Hagyjál magadból
Egy villanásnyi dallamot!
Egy dobbanásnyi
Karácsonyi varázst,
Hogy maradhass
Akkor is tovább –
Ha nagyon régen
Elmentél már!”
/Serfőző Zsuzsanna/

Alkotói vallomás:

„Itt születtem, ezen a tájon”, tanultam – több-kevesebb sikerrel, e falak között is. / Bihari János Zeneiskola/

Mint általában mindenkit - a szépség, a harmónia az összecsengés, már a kezdetektől megragadott. Ma is lenyűgöz: a rigófüttyös tavaszok millió virága, a nyári hajnalok szénaillatú hűs harmata, a minden évszaknak gyönyörű alkonya, a természetben való barangolás csendes áhítata, az őszi elvágyódás, a felhőkkel együtt szálló álmodozás...

Korán kezdtem olvasni, „alkotni” is – horgolótűvel. 6 éves lehettem, mikor a mandulaműtétbe csak úgy egyeztem bele, ha kapok egy gombolyag Honleány horgoló cernát, meg egy horgolótűt. Az alku végül is megkötött. A dolog Szolnokon, még a Hauk doktor bácsi otthoni rendelőjében esett meg, s egy idős ápoló néninél töltöttem a műtét utáni napokat. Ébredéstől elalvásig lekötött a „csipkecsinálás” áhított küzdelme, és észre sem vettem, hogy közben meggyógyultam.

Volt ott egy nagyfiú is, aki katona volt, szintén túl volt a műtéten. Unalmában rákérdezett, hogy minek kínozom megállás

nélkül a mókás tűt, meg a gubancos cernát. Mély érzésekkel elmagyaráztam neki, hogy „milyen nagyon fontos is ez a dolog.” A vége az lett, hogy ő is megpróbálta, és rövid idő után horgolni kezdett. Jobban, mint én! Az övét ugyanis le lehetett fejteni!

Nem adtam fel és ennek eredményeként már az általános iskola ötödik osztályában beírták az ellenőrzőmbe, hogy: „a tanuló horgol a tanórán a pad alatt.” Természetesen otthon nem voltak meglepve! A 6. osztályban kiállításra

beadott 100 csillagos aszalterítőt, és két másik nagyobb terítőt – másokéval együtt – elveszett. Nyolcadikra derült ki, hogy ki fogják fizetni.

Megkérdeztem édesanyámat, hogy majd elkölthetem-e az árát. Ő megengedte!

A kapott 1.800 Ft akkoriban nagy pénz volt. A „hihetetlen” összeggel kezemben, utána eredtem bizonyos régkinézett dolgoknak. Vettem édesanyámnak egy pongyolára való kockás flanel anyagot, Apukámnak egy kockás flanel inget, és a copf levágatást ígérő, első farsangi bálra egy pár trottór sarkú, vajszínű cipőt magamnak. A megmaradt 1180 Ft-ot pedig boldogan tettem hűledező szüleim elé, a halom közepére. Ez volt életem első keresete.

„Hajlamaim” azóta csak „rosszabbodtak”. Egyre több dolog kezdett érdekelni, amiben tűk, cernák, fonalak, virágok és hasonló gyönyörűségek fordultak elő.

Igazából ebben a kedves, meleg, finom és puha „pamutvilágban” nőttem fel és érzem, azóta is, otthon magam. Mindig megnyugtat, felderít, örömet és békét nyújt számomra.

A gobelinvarrás új utakra hívott, s az új harmóniából született néhány kedves darabomat most magammal hoztam, hogy a bennük rejlő varázslat örömét Önökkel is megoszthassam.

A túlon túl tág érdeklődés azonban elaprózódáshoz vezethet. Így jutott utam során talán csak egy-egy pillantás a dallamra, e falak között a hegedűre, s később kicsivel talán több: a Szép Magyar Szóra, a Mesélő Betűkre. Ez év őszén, Budapesten kézhez vehettem egy irodalmi pályázat külön-díjátvers és novella kategóriában.

Mivel a ceruzát szerettem, de az ecsetről, festéktől mindig tartottam egy kicsit, innen csak kevesebb dolog érintett, s érett meg arra, hogy bemutathassam – gyermekeimként.

Mégis, most közülük is „kézen fogtam” néhányat és elhoztam erre a meghitt „Adventi hazaútra”. Volt „aki” könnyen jött, volt „aki” vajúdvá követett, de ők is én vagyok, s mi így együtt még javában fejlődőfélben mégis megérkeztünk.”

Rendhagyó módon Serfőző Zsuzsanna alkotói vallomása után következze egy rövid tudósítás.

2011. december 2-án az abonyi Bihari János zeneiskola nagytermében rendezték meg a Serfőző Zsuzsanna műveiből összeállított kiállítást, melynek kezdetén Dr. Gajdos István József országosan is elismert rézfűvósai adtak műsort. Az előadott romantikus művek jól illettek az alkotó személyiségéhez és alkotásaihoz. Volt itt ceruzarajz, festmény, de egészen nagyméretű gobelinek is bemutatásra kerültek. Ez a sokszínűség következik a bevezetőben elmondott vallomásból is, melyet Bakosné Kocsi Judit igazgatónő olvasott fel.

Ismeretségünk a Szolnoki Aranysor Íróklubból ered, ahová 2004-2008 mindketten jártunk. Ezt követően Zsuzsa „Sziluett” néven új művészeti-írócsoportot hozott létre, de három év után úgy látta jónak, ha „magánzóként” folytatja. Ennek oka talán abban keresendő, hogy polihisztor szemlélete nem hagyja egyféle tevékenység mellett lehorgonyozni, szüksége van a terápiás célú sokszínűségre. 300 verset írt, amiből 78-at válogatott egybe, és csak kis példányszám-ban szándékozik kiadni.

Illyés Jani bácsi, aki nyolcvanadik éveit tapossa, azt javasolta névrokonomnak, hogy „Zsuzsi, írd ki magadból a bajokat és megnyugszol!”. Valóban így lett. Versei többnyire romantikusak, de a közelgő karácsony is megihlette.

Három versét osztotta meg velünk, mosolygva, mert a felhők mögül is mindig kisüt a nap, csak legyünk türelmesek!

A kiállítást megtekintettük, majd mi ketten, helyi alkotótársak jót beszélgettünk!

A kiállítás december 20-ig látogatható. Mindenkit szeretettel várnak!

P. Bálint Zsuzsa

Ekhós szekéren...

HÍREK A NAGYABONYI SZÍNKÖR HÁZA TÁJÁRÓL 2011. DECEMBER

A Nagyabonyi Színkör előadásában a város közönsége 2011. október 28-29-30-án láthatta Eisemann Mihály, Baróti Géza és Dalos László Bástyasétány 77 című operettjét. A 27-ei nyilvános, kosztümös főpróbát a Gyulai Gaál Miklós Általános Iskola több mint háromszáz tanulója nevette és tapsolta végig. A Somogyi Imre Általános Iskola diákjai az iskola Alapítványának jóvoltából ajándékba kapták a november 10-ei előadást. Így a Bástyasétányt több mint ezer ember láthatta. A siker egyik fontos bizonyítéka, hogy új tagok jelentkeztek a színkörbe, és már próbálnak is szerdánként az új előadásra készülve.

Nagy öröm volt számunkra, hogy Szíki Károly egri színművész-rendező, aki tanácsaival segítette munkánkat, nagyon meg volt elégedve általában az előadás-sal, különösen a lányok teljesítményével. Brezvai Tímea, Fazekas Klaudia, Juhász Kitti, Khórer Viktória, Molnár Hanna, Soltész Daniella valóban nagyszerű csapatot alkottak.

Solymosi Ottó színházi rendező, aki 1952-ben a Bástyasétány 77 ötletgazdája és az első rádió-változat rendezője volt, sajnos nem tudta lemondani egy korábbi meghívását, ezért maga helyett egy na-

gyon kedves levelet küldött a társulatnak, amit Hegedűs Valér zongoraművész olvasott fel a közönség előtt.

A vasárnapi előadást megtisztelte érdeklődésével a Jászapáti Színtársulat négy tagja. Nem csak az előadásra voltak kíváncsiak, hanem alaposan szemügyre vették az aula színpadját, vajon alkalmas lesz-e a My Fair Lady bemutatására. Az előadás után „barter” megállapodás jött létre a két társulat között, mely szerint a Nagyabonyi Színkör 2010. január 21-én,

szombaton este, a Magyar Kultúra Napján bemutatja Jászapátiban a Bástyasétány 77-et, cserébe a Jászapáti színjátszók 2012. január 14-én az aulában előadják az abonyi közönségnek a My Fair Ladyt.

Nagyon örültünk, hogy a nézők soraiban láttuk a város polgármesterét Romhányiné Dr. Balogh Editet, alpolgármesterét Parti Mihályt és több önkormányzati képviselőt. Ők a rendezvény- és ünnep-dömping ellenére szakítottak időt arra, hogy a Nagyabonyi Színkör előadását megnézzék. Így az Abonyi kulturális életében fontos közfeladatot ellátó színkör támogatását konkrét ismeretek és élmények alapján vállalhatják.

A Bástyasétány 77 nem ismeretlen a helyi közönség előtt. Sokan emlékezhetnek még a Kinizsi Pál Gimnázium 1962-es előadására, melyet. Skultéty Sándorné rendezett. Elvira jósnő szerepében Szűcs Editet, Rudi szerepében Csuti Gyulát láthatta a közönség. Sajnos egyetlen fénykép sem őrizi az akkori előadást, ami azért is nagyon sajnálatos, mert ebben láthatta utoljára színpadon az abonyi nagyérdemű a legendás rendező-szervező és színész Torma Jani bácsit, mégpedig Török professzor szerepében.

A Nagyabonyi Színkör Bástyasétánya

a Film-Színház-Muzsika hetilap mellékletében 1958-ban megjelent szöveggönyv felhasználásával került színpadra. Abban különbözött az eddig látott változatoktól, hogy bár szigorúan ragaszkodtunk az eredeti szöveghez és zenéhez, „tömegesítettük”, azaz nagyobb létszámmal vittük színpadra. A „bandásított” fiú- és lánycsapat nagyon fiatalos, lendületes, nagyon jó hangulatú előadást produkált. Szeretnénk folyamatosan repertoáron tartani, és valamikor tavasszal Abonyban is - közkívánatra - újra előadni. 2012. októberében Óbudán, a Békásmegyeri Közösségi Házban várnak bennünket a Bástyasétánnyal.

A közönség nagy meglepedésére szolgált a sorszámozott helyjegyrendszer bevezetése. Jó ötletnek bizonyult a három előadás is, mert így a 150 főre berendezett nézőtér az aula nem éppen ideális körülményei ellenére mindenki jó látott, hallott.

A darab rendezésében sokat segített Koroknai Marcsi, aki a JANO-kastély adta lehetőségeket kihasználva külön próbákat tartott a páros jelenetek szereplőivel. A fáradhatatlan Brezvai Timi a táncok összeállításában, a tánc külön órák vezetésével és a kórus énekgyakorlatinak szövegvezetésével alaposan kivette részét a munkából. Tóth László, nemcsak a zenekar első hegedűse és a darab egyik főszereplője volt, de a zenekar részére is ő biztosította az eszközök nagy részét. Nagy nyereség volt számunkra Zsákai Tibor újrafelfedezése. A rendkívül megbízható és áldozatkész virtuóz dobost a társulat hamar a szívébe fogadta. A zenekar minden tagja, Király Borbála, Tóth Judit, Koroknai Levente, Nemes Krisztián a muzsikálás mellett a hangszerelés mesterségét is gyakorolták az egyetlen zongora kotta, és korábbi feldolgozások hangzó anyagait felhasználva. Karmesterünk Kiss Ferenc ugyancsak sokat segített a hangszerelésben. A vezénylés mellett a férfikórus szólamvezetőjeként csillogtatta szép hangját. Hegedűs Valér zongoraművészt az abonyi közönség is igen nagyra értékelte, és óriási ovációval ismerte el zongorajátékát. A Nagyabonyi Színkör fáradhatatlan „köz-munkása” Koroknai László a világítást és a hangosítást intézte, nagy hozzáértéssel, általános meglepedésre. Az örök pörgő Lendvai Tamás a színpadi díszletek fel-

szerelésében pótolhatatlan munkatársa a színpadoknak.

Az előadás sok meglepetést tartogatott mindazoknak, akik régóta, folyamatosan figyelemmel kísérik az abonyi műkedvelő életet. Sok eddig ismeretlen, fiatal tehetség tűnt fel és vált egy csapásra a közönség kedvencévé. Juhász Kitti (Török Anna szerepében) és Soltész Daniella (mint Hajdú Tini) az előadás óta felvételt nyertek az Angyalföldi Színi-tanodába, ahol tovább ismerkedhetnek a színész mesterség rejtelmével. Juhász Gézának a Bécsi diákokban csak annyira szerepe volt, hogy egyszer felhúzza a szemöldökét. A Bátyasétányban már az egyik főszerep az övé volt. Kállai László a lánycsapattal körülvéve, de Koroknai Marcsival és Tóth Lászlóval páros jelenetekben is felejthetetlen figurát alakított John szerepében. Elvira a csodajós sok híres színésznőnek volt kedvenc szerepe. Bátran mondhatom, hogy az általam ismert legjobb Elvira a mi Marcsink volt. Tóth László Patkó-alkításán Szíki Károly véleménye szerint meglátszott, hogy éveket töltött a szolnoki Szigligeti színházban, ahol is módja volt ellesni a komikus szerep legjellemzőbb fogásait.

Számomra az egyik legkedvesebb je-

lenet volt a fiúk fogadalomtétele. Ebben Balogh Zsolt, Brenyó László, Bujdosó Dávid, Juhász Géza, Kovács Péter és Mitus Ferenc keringő ritmusban éneklük és táncolják a híres Bátyasétány indulót. A másik kedvencem a Vén budai hársfák jelenet volt, amelyben Török professzor – Skultéty József alakításában – a lánykarral énekel. A lánykoszorú a lépcsőn énekelve felejthetetlen látvány volt. Másoknak legjobban Mitus Feri „bözsikés” alakítása tetszett a harmadik felvonásban. A bandavezér Benedek Péter szerepében a jó megjelenésű, igen jó humorú Brenyó Lászlónak taposhatott a közönség. Brenyó Laci azonban nem csak a darabban volt vezető egyéniség. Ő a színpad egyik tehetséges propagandistája. Fotózik, filmez, a facebookon keresztül intézi a kapcsolattartást.

A házavató vendégek, azaz a háttérben, egy-egy jelenetben a színpadon is a kórus tagjai voltak Kiss Eszter, Matusinka Mária, Nemes Erzsébet, Szekeres Ágnes, Török Anna Borbála és Török Julianna Eszter. Ők azok, akik igazán nagy alázattal és odaadással segítik a közös munkát.

Az előadás láthatatlan és pótolhatatlan főszereplői Tamasiné Erika ügyelő, Töröcsik Mária és Unger Judit sűgők

voltak. A színpad mellett kialakulóban van egy „szülői munkaközösség”, tagjai fáradságot nem ismerve dolgoznak a siker érdekében. A Soltész család, a Brenyó család, és a Bujdosó család

Pártfogóink voltak Abony Város Önkormányzata, Halasi Olivér, Dr. Magyar Gábor, Mészáros István, Brenyó Lászlóné, Hamar Sándorné, Parti Mihályné, Bujdosó Tibor, Soltész László, Gyulai Gaál Miklós Általános Iskola, Somogyi Imre Általános Iskola.

A közeljövő tervei: 2012. júliusában láthatják az Álmosfia Árpád című történelmi daljátékot. A nagyszabásúra tervezett előadáshoz a Székita motorosokkal, a Regélő Fehér Táltos Dobcsapattal, a Nagyabonyi Íjász Egyesülettel és az abonyi Faterok Együttessel tárgyalunk az együttműködés lehetőségeiről. A darab próbáit minden szerdán 17,30-tól 19,30-ig a „kínáiban” tartjuk. (Kálvin u. 2.) Továbbra is várjuk minden korosztályból azokat, akik a színjátszáshoz kedvet és tehetséget éreznek.

*Király Béláné
rendező*

**SZILVESZTERI
MULATSÁG**

2011. december 31-én 19 óra

**Mindenkit szeretettel vár a Karitás
abonyi csoportja a Sportcsarnokba!**

A zenét Dányi Balázs és zenekara szolgáltatja.

Belépő: 1500,- Ft/fő

Gyermekjegy (6-14 éves korig): 1.000,- Ft/fő

**Belépőjegyek elővételben 2011. december 22-ig vásárolhatóak:
Csizmadia Mihályné (06/30-454-0456) és
Vida Sándorné (Abonyi Lajos út 10.)**

**A helyszínen – és a bált megelőzően is – szeretettel és
köszönettel fogadunk tombolatárgyakat!**

Őszi Magyarok Vására

Az Abonyi Magyarok Szövetsége Egyesület rendhagyó Magyarok Vásárát tartott 2011. október 15-én, szombaton a szokott helyén a volt Konzervgyár területén.

A vásárbán a magyar hagyományokhoz híven élő népzene is volt a Sebes vonósok jóvoltából, akik Szolnokról érkeztek hozzánk.

Minden érdeklődőt nagy szeretettel várt a vidám és baráti találkozóra az Abonyi Magyarok Szövetsége. Ezt a napot az Abonyiak napja címmel rendezték meg és reméljük, hogy 2012-ben Pünkösöd vasárnapján /május 27-én/ még folytathatnak.

Reményteljes ez a nap. Hogy miért?

Találkozó, melynek kapcsán fiatalok és idősek egy szép, kellemes napot tölthetnek el zenehallgatással, finom, házias ételek fogyasztásával és italok kóstolgatásával. Ami talán a legfontosabb: ápolni tudják azokat az emberbaráti kapcsolatokat, amely kijár mindenkinek, aki ennek a szép alföldi városnak, Abonyinak a lakója.

Való igaz, hogy a mai modern, 21. századi ember dolgozik és pihen – nehe-

zen mozdul ki bárhová is...

Első helyen áll a kenyérkereset, második helyen pedig, hogy pihenten érkezzen be munkahelyére. Talán ez az oka – legalábbis szerény véleményem szerint, hogy az előző évekhez viszonyítva most kevesebben tudták meglátogatni az oly népszerűvé vált vásárt. Ez azonban nem szegte kedvét a rendezőknek, vidámaparfényes szombati, vásári hangulatban telt el az idelátogatók napja.

10 órakor igazi zenés hangulat fogadta a vásárolókat, akiket még a bográcsban fővőgető magyar gulyás ínycsiklandó illata is csábított. Az udvaron álló fehér kemence melegével talán újra közel hozza egymáshoz a szíveket-lelkeket, mert lassan nekünk, magyaroknak a hatalom és a pénz hamis értékrendjében keresnünk kell az utat egymáshoz!

A vásárral célunk a néphagyományok folyamatos, élő folytatása. A népi iparművészek, a népművészek, a Magyar Népművészet Mesterei azon fáradoznak, hogy megújítsák és megismertessék a mai fiatalokkal is hagyományainkat.

Az ételkínálat bőséges volt, lehetett lángost, kemencés lepényt és még sok-

sok minden finomat vásárolni. Nem is tétlenkedtek a jelenlévők, hiszen dél körül már többen felpakoltak biolekvárokkal, mézzel, de kelt a fonott kosár is.

Horváth László fafaragó Ballószög-ről érkezett hozzánk, Kecskemét mellől. Kézművesként használati tárgyakat készít fiatal kora óta. Elkísérte felesége is, és hirtelen azt veszem észre, hogy már kezembem is van egy fényképalbum a Horváth család mindennapjairól, ünnepeiről. Egy népművész élete képekben és tárgyakban.

- Csodálatosan szépek ezek a fatárgyak. – dicsérem meg alkotásait. Horváth László szemében pedig csillogást és elégedettséget látok, melyet manapság kevesen mondhatnak el magukról. Közben nézem a kezét, ezeket a barna, nap-sütötte, csontos férfikezeket, melyeket mégis jobb valahogy most látni, mint a sima kezeccskéket! Ezek a kezek faragják az edényeket, konyhai eszközöket: fakanalat, leves szedőket, játékokat, melyek ott sorakoznak a ponyvaasztalon.

Eközben az Íjász Egyesület tagjai és vezetője készülődik a domb melletti bemutató helyszínén. E férfias és szép sportot kedvelők itt is gyakorolhatják az íjászat mesterségét.

Ebédidő lett, és a finom gulyás mellé kisült a kemencében az illatos házike-nyér is. Leültek hát a szövetség tagjai, hogy munkájuk ne vesszen kárba, és elfogyasztják a finom étet.

Közben a háttérben szól a zene...

Remélem kedvet kaptak a Kedves Olvasók és legközelebb találkozunk a Magyarok Vásárán!

Fehérvé Juhász Anna

Visszapillantó

November végén, egy csendes napon gyermekkorom óta féltve őrzött relikviáimat rendeztettem. Ekkor akadt kezembe az 1938-ban megjelent Tolnai Világlapja, melynek Horthy István repülő hadnagy volt a címlapján.

Ezt a hetenként megjelenő magazint, szinte minden család megvásárolta, mert minden a nagyvilágban történt fontos eseményről beszámolt, legyen az politika, kulturális esemény, színház, mozi, hangverseny, oktatás, mezőgazdaság, stb. Sajnos, ma ilyen magazin nincs az újságosoknál hazánkban. A Pest megyei Hírlap is – melyből tájékozódhattak az emberek Pest megye életéről – már mintegy 20 éve megszűnt.

Visszatérve a magazin címlapjához, érdekes, Abonyival is kapcsolatos események jutottak eszembe, melyet most szeretnék megosztani a kedves olvasókkal!

Horthy István akkor még a Magyar Légierő hadnagya, felhívással fordult a magyar ifjúsághoz: „Hívom a magyar ifjúságot a Légierőbe!”

Ez a felhívás óriási visszhangra talált a fiatalok körében. Kb. 15.000 19-25 év közötti fiatalember jelentkezett. Abonyból is voltak pontosan 28-an.

Gondos, közel egy évig tartó tesztek vetették alá a jelentkezőket. Abonyból a 28 főből egyedül Molnár Lajos került az 500 pilótanövendék közé.

Lajos gyermekkorában boldog és kiegyensúlyozott volt. A polgári iskola elvégzése után kereskedő szakmát tanult, s az akkori „Hangya” üzletházban dolgozott. Tagja volt a 916. sz. Abonyi Lajos Cserkészcsapatnak, amely id. Rolkó Gyula tanár úr vezetésével

működött. Első nagy vágya teljesedett be, amikor szülei támogatásával 1933-ban Gödöllőn részt vett a cserkész világtalálkozón. Rövid, de nagyon mozgalmas élete volt.

A kiképzés befejeztével 90 bombázó, 60 vadász és 50 fő felderítő pilótával bővült a magyar légierő hajózó állománya. Molnár Lajos vadászrepülő őrmesterként tért vissza, s a szolnoki vadász századhoz került. A nagy útról visszatérve boldogan, könnyes szemmel ölelte magához a szüleit, megköszönve segítségüket abban, hogy dédelgetett álma valóra válhatott: pilóta lett!

1941-ben a Szolnoki Vadász századnál Lajost igen jó barátság kötötte össze Horthy István vadászrepülő főhadnaggal. Egy században teljesítettek szolgálatot. Horthy nagyon szeretett motorozni és több alkalommal is hazahozta Lajost a szülei Abonyi Lajos út 26. szám alatti házához. Molnár néni tudta mindig, hogy mikor jönnek, s addigra már kikészítette eléjük a kútban hűtött frissen fejt hideg tejet és a mazsolás kalácsot. Ilyen alkalmakkal jókat beszélgettek. Molnár néni tisztelettudóan Horthy úrnak szólította fia barátját, mire a válasz az volt: Molnár néni szólítson engem csak Istvánnak!

Korabeli hiteles elbeszélések alapján, Molnár Lajos volt az a pilóta, aki 1941-ben Héja vadászgéppel átrepült Szolnokon a Tisza hídnál a víz és a két pillér között. Napokig beszéltek erről a bátor pilótáról, akinek a „jutalma” három nap fogda lett. Ezen felbuzdulva, hogy ő is megmutassa tudását, Horthy István is megcsinálta ezt a bravúrt.

1942-ben Lajos megnősült, majd nem sokkal utána a vadászszázad kikerült a keleti frontra, ahol 1942. aug. 20-án barátja Horthy István főhadnagy rejtélyes körülmények között felszállás után földbe csapódott és hősi halált halt. Abonyon keresztül szállították Budapestre, így a vasútnál több százan el tudtunk búcsúzni tőle.

Lajos a Kárpátok környékén négy légi győzelmet mondhatott magáénak. 1944 tavaszán a magyar pilóták is új vadászgépeket kaptak Messerschmitt Me 109-est. A magyar vadászszázad átkerült a Dunántúlra. A német légierő vezetése alá kerülve behajszolták a magyar pilótákat a biztos pusztulásba. Erőn felül, szinte pihenés nélkül kellett légi harcokba bocsátkozniuk a túlerőben lévő szovjet és amerikai kötelékek ellen. Lajos itt két győzelmet aratott, de a sok felszállás, bevetés, légi harc kimerítette pilótáinkat. Fáradtság, feszültség lett úrrá rajtuk. Erre vezethető vissza Molnár Lajos őrmester halála is, akit a túlerőben lévő amerikai va-

dászgépek 1945 tavaszán a Velencei tó felett lelőttek, azaz a háborús krónika szerint a „bevetésről nem tért vissza”. Hat légi győzelme azonban bátorságáról beszélt.

Csupán megemlítem, hogy a II. világháborúban a legeredményesebb pilóta Erich Hartmann volt, akit bajtársai csak Bubi-ként, az angol-amerikaiak az „Ég Ura”-ként, a szovjetek pedig „Pokolfajzatként” emlegettek. A fiatal, mondhatni kölyökképző Hartmann a világ legeredményesebb pilótája volt. Több mint 1400 bevetése alkalmával 352 légi győzelmet aratott. A szövetséges légierő pilótáit külön tábortelefonon értesítették, ha Hartmann menyasszonyáról, Erikáról elnevezett gépét észlelték a légtérben.

Természetesen nem akarok párhuzamot vonni a két időszak között, de én is aggodom az ifjúságért!

Jelen pillanatban „a sok baba között elvész a gyermek”, vagyis a parlamenti pártok sokkal többet kellene, hogy érdemben foglalkozzanak a magyar ifjúsággal. Jelenleg ugyanis a cserkészmozgalmon kívül nincs olyan ifjúsági szervezet, amely otthont jelenthetne nekik.

Amíg 1990 előtt volt az Úttörő Szervezet és a KISZ, melyekre lehet sok mindent mondani, de egy biztos, hogy igen jó közösségeket alkottak, addig ma szinte semmi sincs. A mai fiatalokra jellemző az unalom, a közöny és az érdektelenség. Nincs előttük életkép tisztelet a kivételnek.

Szeretném, ha a felhívásom sok fiatal megszívlelné:

- Hívom Őket a cserkészmozgalomba, a sportszakosztályokba, a vallási gyülekezetekbe, a zenei és kulturális rendezvényekre, a Múzeum Baráti Körbe és a szépen felszerelt könyvtárba.

Meg kell menteni a magyar fiatalokat!!

Tóth Ernő

BÁSTYASÉTÁNY 77

Beszélgetés Gáll Károllyal az abonyi református gyülekezet fiatal lelkipásztorával

Tisztelt Nagytiszteletű úr!

- Szeretettel köszöntöm Önt és kedves feleségét a református gyülekezet és a presbitérium nevében. Kérem Önt, hogy meséljen eddigi életpályájáról!

- Köszönöm a lehetőséget!

1980. május havában születtem a Maros folyó mentén elterülő Marosvásárhelyen. Bár szüleim több szállal kötődnek a városhoz, és nagyszüleim is itt éltek halálukig, és apai nagymamám még most is ott él, én viszonylag keveset éltem ott. Szüleimet, orvosok lévén, sokfelé elhelyezték, még egészen messze Erdélytől, román ajkú területekre is, de Istennek hála ott is megállták helyüket, és a nemzeti feszültségek helyett, inkább a békés együttélés, az egymás megbecsülése, segítése volt osztályrészük.

Bátyám meg én gyerekkorunk nagy részét már egy határhoz közel eső kisvárosban töltöttük, Marghitán. Édesanyámékban már jóval a rendszerváltás előtt meg volt a szándék az áttelepülésre, még a hivatalos papírokat is korábban beadták, persze a rendszerváltásig senki nem foglalkozott vele, viszont a diktatúra megbukását követően az első között voltunk, akik legálisan áttelepedhettek az anyaországba. Túrkeve városában találtunk otthonra, miután szüleim majdnem egész Magyarországot bejárták állás után keresgélve.

Édesapám a Mezőtúri Kórházban kapott állást, mint belgyógyász szakorvos, később letette a gasztroenterologia szakvizsgát is, ma már osztályvezető adjunktus főorvos. Édesanyám Túrkevéen vállalt gyermek körzeti

orvosi állást. Ma ő a megyében a gyermekgyógyász szak-főorvos. Bátyám, András vitte tovább szüleink hivatását. Miután leérettségizett a Debreceni Református Kollégiumban, Marosvásárhelyre ment az Orvosi Egyetemre. Ő ma Mezőtúron praktizál édesapám mellett, és a belgyógyászat mellett nefrológiával és diabetológiával foglalkozik. Megnősült, három gyermek édesapja.

Mikor áttelepedtünk bátyám 7. osztályos, én pedig 4. osztályos voltam. Mindketten kijártuk még egyszer az adott osztályokat, kicsit beleszoktunk a magyar oktatásrendszerbe, majd csak utána léptünk magasabb osztályokba. Én Túrkevéen töltöttem gimnazista éveimet is, a helyi Ványai Ambrus Gimnázium 6-évfolyamos gimnáziumi szakán. A gimnázium utolsó félévében fogalmazódott meg bennem, hogy hová szeretnék menni továbbtanulni. A középiskolai tanulmányok mellett inkább a sport, a birkózás, a tánc, a barátok töltötték ki mindennapjaimat. Elég későn ért meg bennem az elhatározás, hogy teológiára szeretnék menni, ráadásul ekkor még ez csak az én elhatározásom volt. Isten jóval később bólintott rá teológiai tanulmányaimra, mint az bennem elvárásként megfogalmazódott. Annak ellenére, hogy két sikertelen teológiai felvételit végigéltem, Isten soha nem vette el tőlem a vágyat országának keresésétől. Sok lelki és tanulmányi tusakodás után, melynek a Nagykőrösi Református Tanítóképző Főiskola a legkiválóbb helye volt, vezetett az utam Budapestre a Károlyi Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karára.

Mindig azt éltem meg, hogy ott vagyok a legjobb helyen, ahova Isten maga helyez, nem pedig ott, ahová én éppen menni akarok. Így jutottam be a Nagykőrösi Tanítóképző Főiskola tanító-hittanoktató szakára is. A felvételre nem volt alkalmam felkészülni, mondhatnám azt is, hogy készületlenül mentem el, mégis kaptam annyi erőt és támogatást, ami elegendőnek bizonyult. Aztán főiskolai tanulmányaim bőséges alapot adtak a teológiai tanulmányaimhoz, így ha nem is akkor, amikor én gondoltam, mégis eljutottam 2008-ban tanulmányaim végéhez. Közben volt lehetőségem más intézmények életébe is bepillantani, amikor cserediákként a Kolozsvári Teológián, majd Erasmus ösztöndíjasként a németországi Karls Ruprecht Universitát Heidelberg intézményében tölthettem egy szemesztert.

Az egyetemi tanulmányok végeztével Mezőtúrra hívtak, ahol én is megtanulhattam a híres „Túri leckét”, bár már nem az isko-

lapadban, de mégis a Mezőtúri Református Kollégium falai között. Első évben az internátusban voltam kollégiumi lelkész-nevelő. Majd következő évben hittanórákra is befogtak, végül a harmadik évben már főállású hitoktató-lelkészként dolgoztam. A gyermekekkel Istennek hála rendszerint megtaláltam a közös hangot, mégis a gyülekezeti szolgálat jobban vonzott. Bár Mezőtúron is voltak a gyülekezetben szolgálatok, vasárnapi istentiszteletek, bibliaórák, keresztelés, esküvő, temetések, kicsit mindig úgy éreztem, hogy kívülről csöppenek bele a gyülekezet életébe. Ezért élt bennem a vágy, hogy gyülekezeti lelkészként szolgálhassak. Ezt adta meg Isten most itt Abonyban 2011. szeptembere óta. A gyülekezet nagyon kedvesen fogadott bennünket feleségemmel, akit Nagykőrösön ismertem meg. Ő végzi most a gyülekezetben a kántori szolgálatokat, azon felül nagy segítség számomra a könyvelésben, a hivatali munkában, és legfőképpen a hittanoktatásban.

Nagy hálával és örömmel töltött el, hogy a gyülekezetből sokan eljöttek október 11-én Debrecenbe lelkézszentelésemre, remélem, számukra is magasztos élmény volt ez.

Hogy immáron felszentelt lelkészként vagyok jelen az egyházközösségben, lehetővé teszi, hogy majdan beindulhasson a hivatalos lelkészválasztás folyamata.

A gyülekezeti munkában most még nagyon kezdeti stádiumban vagyunk, még ismerkedem a gyülekezet tagjaival, a helyi szokásokkal, most még nehéz előre tervezni. Ha majd eltelik az első egyházi év, utána másképpen lehet előre gondolkodni.

Fontosnak tartom mielőbb elkezdeni a gyermekek hitbeli nevelését, ezért a város óvodáiban és általános iskoláiban is indítottunk hittan csoportokat, ahová azok is bekapcsolódhatnak, akik eddig még nem jelentkeztek. Célunk, hogy a gyermekek felcseperedve a gyülekezet közösségébe nőjenek bele és sajátjuknak tekintsék azt. Természetesen az ifjúság nagyon fontos része a gyülekezetépítésnek, de a fiatal felnőttek megszólítása legalább olyan kardinális kérdés. A középiskolás korosztály számára elindítottuk szerdánként ifjúsági alkalmainkat, a fiatal felnőttek számára pedig tervezzük hasonló alkalom indítását, ahol nemcsak hitbeli kérdésekre, hanem saját életük kérdéseire is próbáljuk majd közösen keresni a választ. Viszonylag kevés az aktív középkorúak száma is a gyülekezeti alkalmak látogatottságát tekintve. Részükre – és minden érdeklődő részére – az Advent első hetében csütörtökön induló interaktív bibliaórát ajánljuk, ahol közös elmélkedés, ígehallgatás,

énektanulás után lehetőség nyílik személyes beszélgetésekre is egy csésze forrótea mellett, sőt adventi-karácsonyi hangulatban kreatív tevékenységekre is.

Istennek hála, az aktív gyülekezeti tagok tevékenyen részt vesznek a gyülekezet építésében. Segítségünkre vannak a beteglátogatásban, a házi úrvacsora kiszolgáltatásában, a templom, a gyülekezeti terem, valamint az udvar megszüpítésében.

Ha kitartunk közösen az imádságban és a

munkában, annak biztonnal megadja Isten a gyümölcsét.

- A gyülekezet és a presbitérium nevében kívánom, hogy szolgálatában érezze jól magát. Találjon otthonra városunkban a mi kis gyülekezetünkben. Ehhez kívánunk jó egészséget önnek és kedves feleségének.

Köszönöm a beszélgetést!

Tóth Ernő

Az újonnan megválasztott presbitérium tagjai:

Juhász Istvánné /Jávorka Ilona/, Kúdor Jenő, Kúdor Katalin, Dr. Kárteszi János, Kiss Zoltán /gondnok/, Kása Tibor, Nagy Sándor, Tóth László, Tóth Ernő

Póttagok:

Balázs Istvánné

Bujtor Sándorné

Retkes Istvánné

Bálintné Patik Irén: Mese az életről

Volt egyszer egy szegény ember. Tizenöt hold földesckén dolgozott, földmunkás volt, ahhoz értett. Gyermekként hentes szeretett volna lenni, de szülei cipésznek szánták. Ő tiltakozott, hogy bizony csírízragó nem lesz, így lett földmunkás. Nagyon nehéz a feladat, de vállalta. Sok mindentől függött a munka gyümölcse. Elsősorban is Isten áldása, amit mindig segítségül kért. Nem volt templomba járó, az inkább csak a jeles ünnepekre esett. Imádkozni, azt igen, zsoltárokat énekelni. Családi ünnepeken, összejöveleken a terített asztal mellett állva a Himnusz volt a közös ének. Bizakodva fogott bele szántásba, vetésbe, aratásba, az Úr segítségét kérve. Csak hát, a szegény embert az ág is húzza. Volt jó termés és volt rossz is. Az időjárástól is függött az eredmény. Először is jól megmunkáltnak kellett lennie a földnek, jó magnak, esőnek is kellett lennie a napsütés mellett. Bizony a búza októberben kerül a földbe, és ha kikel, meg kell gyökeresednie, mikorra megjön a téli fagy. Viszont a búzamező akkor boldog, ha hófehér takarót kap a fagyos hónapokra. Amikor megjön a tavasz, elolvad a hó, ott tündöklök a tavaszi napfényben az üde zöld búzamező. Ekkor neki iramodik

a növekedésnek és hónapok múltával, júliusra érett kenyérgabona válik belőle. Addig a föld, az anyaföld dajkálja és táplálja, mint édesanya a gyermekét, de még hátra van az aratás, amely igen nehéz és nagyon szép munka. Amikor a cséplőgép szájából ömlött a piros búza nagy boldogság volt. Hamarosan teli zsákkal megrakott szekerek vitték a gözmalomba örölni. A kenderből szőtt, fehér zsákokba ömlött a fehér búzaliszt. A zsákok közepén az ország színe volt beleszőve dolgos asszony-kezek által. A kenyér ünnepére, augusztus 20-ra, megsült a csodálatos, roppanós héjú kerek kenyér. Nemzeti színű szalaggal átkötve illatozott a hófehér, vászon terítővel terített családi asztalon. A családfő ünnepélyesen magához ölelte az újkenyeret, s keresztet rajzolt rá és megszegte. Jézus mondása, vegyetek és egyetek. Ez így volt minden esztendőben, amíg a rendszer meg nem változtatta. Ma már aratógépek végzik a nehéz munkát, gépek készítik a kenyeret, a boltban vásárolhatjuk meg és csak pár napig tartható el. Hol van már a finom házikenyer, amelynek minden morzsája elfogyott. Volt becsület, nem került a szemébe.

P. Bálint Zsuzsa - CSEND

Cseng a csend

A békés,

A nyugodt,

A kellemes.

A csörtető csönd

Süket.

A magányos csönd

Üvölt.

A fájdalmas

Szívedbe mar...

A temetői csend

Siralmas,

A téli csend

Tiszta, mint a szűz hó.

Lelked lány csendje

Istentől való.

A termékeny csend

Írásra,

Olvasásra,

Rajzolásra.

S ímára való

A tiszta csend

Maga a szeretet.

Ezt kívánom Neked.

Abony, 2010.01.30.

Gyászol a Mechanika

Elhunyt Sebők László a Mechanikai Művek egykori Divízió Vezetője. - A közel-múltban kaptuk a megrendítő hírt, tragikus hirtelenséggel 60 éves korában elhunyt Sebők László, a Mechanikai Művek Telefon Divíziójának egykori vezetője. Laci azon budapesti kollégák egyike volt, akinek tevékenysége szorosan összefüggött az Abonyi gyáregység fejlődésével.

1975-ben a Műszaki Egyetemen frissen szerzett elektromérnöki diplomájával került a vállalathoz. Ebben az időszakban indult el a telefongyártás átvétele a Telefongyártól, és Abonyba történő meghonosítása. Laci kezdettől fogva, mint fejlesztő, technológiai csoportvezető, majd a műszaki osztály vezetőjeként közvetlenül segítette az abonyi telefongyártást. Rengeteg időt töltött a gyáregységben, szinte mindenki személyes ismerőssé vált az évek során. Később, amikor a vállalat átalakult, a Telefon divízió vezetőjeként közvetlenül irányította az Abonyi gyáregységet is, majd az újabb átalakulás után az MM Telefon Kft. ügyvezetőjeként is hozzá tartoztunk. A vállalat privatizációja után 2000-ben volt kénytelen elhagyni a Mechanikai Művek kollektíváját.

Évekig nem sokat tudtunk további soráról, de idén júniusban, a megrendezett „Volt egyszer egy Mechanika” kiállításunk megnyitójára – legnagyobb örömünkre, jó egészségben - Ő is tiszteletét tette, együtt emlékeztünk a múltunkról, terveztük a további megemlékezéseket. Gondolni sem mertük, hogy ez lesz az utolsó találkozásunk. Sajnos jött a lesújtó hír, hogy minden előzmény nélkül, reggel munkába indulva, lakásuktól pár száz méterre összeesett, és már nem tudtak rajta segíteni.

Feleségével, három gyermekével és három unokájával együtt – akikről olyan szeretettel és büszkeséggel mesélt, - az MM Abonyi gyáregység egykori kollektívája is búcsúzik tőle, osztozunk a család mély fájdalmában.

2011. november 29-én helyezik örök nyugalomra, a Farkasréti temetőben. Emlékét megőrizzük.

Bene László

Forrás: www.miabonyunk.hu

Vargáné Korchma Fruzsina, a mindig jókedvű fuvolatanár

Beszélgetőtárs: Kovács Ilona

– Egy közös kolléganőnk úgy jellemzett Téged: ismertetőjegyed a mosolygás. Honnét jön ez a belső sugárzás?

– Szerintem ez ösztönös, így közelítem meg a világot. Van most éppen egy kis tanítványom, aki depresszióra hajlamos. Mindig mondom neki, hogy ha mosolygok rá, akkor szeretnék visszajelzést kapni arról, hogy eljutott-e a szívéhez. Nagyon érdekes, hogy már van eredmény: mostanában már mosolyogva jön az órákra. Sőt, mivel nagyon ügyes a hangszeren, a közeljövőben versenyen is fog indulni.

– Akkor a Te pozitív életszemléleted a tanítványok játékában és teljesítményében is megjelenik...

– Lehetséges. Az egészen biztos, hogyha a gyerekekhez kedvesen közelítünk, akkor könnyebben megnyílnak. Szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy nem szokott problémám lenni abból, hogy megtaláljam a tanítványaimmal a közös nyelvet. Minden növendékemmel baráti viszonyban vagyok,

nagyon kötődöm hozzájuk.

– Lehet, hogy Neked is ilyen mosolygós fuvolatanárod volt... A gyönyörű, rendkívül reprezentatív, növendékeid közreműködésével készült Fruzolázunk-Fuvolázunk című cd belső borítóján olvastam a következőket indulásodról: „Amikor 1957-ben a nyíregyházi zeneiskola év végi hangversenyén, ahol én, mint előképzős énekeltem a városi zenekar kísérete kórusban, és ott megláttam a fuvolát, nem gondoltam, hogy ez egy életre szóló, sorsdöntő pillanat. Hatalmas ajándékot kaptam, mert ettől kezdve egész életemben azt csinálhattam, amit szeretek: fuvolázni tanultam, fuvoláztam és fuvolázni tanítok.” Hogyan kezdődött a pályád?

– Nyíregyházán töltöttem gyermekéveimet. Szüleim beírtak az akkor Vikár Sándor igazgatta zeneiskola zeneóvodájába. (Ma már egykori igazgatója nevét viseli az iskola.) Már abban az időben volt szimfonikus zenekara a zeneiskolának. Ez fontosnak bizonyult a hangszerválasztásomban, mivel – ahogy leírtam – a zeneiskola záróhangversenyén a zenekar mellett mi is szerepeltünk. Ott, akkor láttam meg a fuvolát. Nagyon nagy szerencsém volt, mert egy agilis, kezdő tanárnő – Csősz Sándorné, Erzsike néni – irányításával kezdhettem meg a fuvolatanulást. Mostanában tudtam meg, hogy ő akkor még tanult, Miskolcra járt át Nyíregyházáról, kétgyermekes édesanyaként. Nemrég jelent meg egy könyv az életéről, onnét értesültem arról, hogy milyen nehéz időszak volt az életében, amikor engem is tanított. Ennek ellenére vitt bennünket fuvolaversenyre,

országos kamarazenei versenyekre. Az ő ötlete volt az is, hogy felvételizzek a debreceni Zeneművészeti Szakközépiskolába. Nekem eszembe nem jutott volna.

– Nyíregyházán a szolfézsoktatás is mindig magas színvonalú volt. Segített ez a pályaválasztásban?

– A szolfézt Hartay Miklósnétól tanultam, de bevallom, nem fogott meg ez a tantárgy. Olyannyira nem, hogy a konziban tanultam meg szolmizálni... Kezdetben elég sok nehézségem volt. Debrecenben Keuler Jenő zeneszerző tanított szolfézsra. Ő akkoriban sokat járt Lengyelországba, ahonnét rengeteg modern dallamot hozott, és ezeket jegyeztük le az órákon. A mi csoportunkban két ember tudta ezeket leírni. Eléggé megszenvedtünk velük, de én nagyon szerettem Keuler tanár úr óráit.

– És Debrecenben ki tanított fuvolára?

– Még a legendás hírű Mészáros Aladár bácsi vett fel, de az első osztályban már egy fiatal, a Zeneakadémián frissen diplomázott tanárnő kezdett tanítani, Vízkeleti Piroska, aki tele volt tettvágygal és lelkesedéssel, úgyhogy ismét nagyon-nagy szerencsém volt. Keményen dolgoztunk az elkövetkezendő négy évben, aminek eredményeképpen rögtön elsőre felvettek a főiskolára, 1968-ban. Az első évfolyamban még egy ideig ő tanított, aztán külföldre ment, amit nagyon sajnáltunk. Ám ismét csak hálás lehetek a sorsnak, mert Matuz István vett át minket. Alig néhány év különbség volt csak közte és köztünk, tanítványai között, hiszen még ő is zeneakadémista volt akkoriban. Voltaképpen rajtunk tanult meg tanítani, de közben fantasztikus dolgokat mutatott nekünk, például azt a csodálatos hangképzést, ami csak az ő sajátja.

Ám nemcsak az órákon lehetett tőle tanulni. 1968-ban, mikor elkezdtem a főiskolát, még a Vár utcában, a mostani konzi épületében működött a főiskola is. Az akkori igazgató, Gulyás György az idő tájt költözött ki a 2. emeleti szolgálati lakásából, ami így főiskolai kollégiummá vált egy

rövid ideig. Tizenhatan-tizennyolcan laktunk ott lányok, a fiúk pedig a Simonyi úti kollégiumban kaptak helyet. Matuz Pista Pestről lejáró tanár volt, így ő is ott lakott az iskola épületében, a színpad mögötti művészsobában. Mikor bezárt az iskola, rendszerint a nagyteremben gyakorolt, mi pedig – mint az éji bogarak – eljöttünk, hogy „titokban” hallgassuk a játékát, például a Bach-szonátákat. Az a korszak volt diákéletem talán legszebb és legtanulmányosabb időszaka, mert benne is akkor érlelődtek ezek a művek. Egy, a hagyományosnál modernebb értelmezés megszületésének lehettünk tanúi. Ezeket a műveket ma is csak úgy tudom elképzelni, ahogy ő játszotta akkor. Matuz Pista azzal is híressé vált, hogy Benkő László zongoraművésszel az egész országot bejárták, sőt külföldre is több helyre eljutottak azzal a műsorral, melynek során Bach mind a hat fuvolára írt szonátáját kotta nélkül, egy hangversenyen eljátszották, amihez Matuz még az a-moll fuvola-szólószonátát is hozzátette. Egyedülálló szellemi teljesítmény, ami azért is emlékezetes számomra, mert nemcsak az érlelődés időszakát kísérhettük figyelemmel, hanem mert mi is játszottuk akkor ezeket a Bach-kompozíciókat, melyeket együtt tanultunk, elemeztünk Matuz Istvánal.

– A Matuz-nevéhez köthető körkörös légzés szóba került már abban az időben?

– Nem, akkor még nem foglalkozott ezzel. Akkoriban más újdonság tartotta izgalomban a fuvolistákat. Iskolatársam volt Elek Tihamér, a legendás fuvola-művész (sajnos már tíz éve nincs közöttünk), aki akkor kezdett a duplafogásokkal kísérletezni. Akárcsak Matuz, ő is „fuvolista-csoda” volt. Mi, konzis és főiskolás fuvolások nagycsaládként éltük diákéveinket. Közösségünk lelke Vízkeleti Piroska volt, aki rendszeresen szervezett fuvoláskoncerteket, gyakran jártunk vidékre is koncertezni, Piroskánál házibulik keretében irodalmi esteket rendeztünk, fuvolazenével társítva. Nagyon tanulmányos, jó időszak volt.

– Volt még az említetteken kívül meghatározó tanáregyéniség az életed-

ben?

– Kovács Imre tett még rám nagy hatást. Ő harminc éven át játszott elsőfuvolásként a Magyar Állami Hangversenyzenekarban, de nemcsak kiváló művésze volt hangszerének, hanem remekül is tanított. Kezdő tanár voltam Cegléden, mikor az akkori igazgató, Béres Károly meghívta Kovács Imrét szakfelügyelni. Ez nagyon jó dolog volt akkoriban. Imre bácsit lejött, délelőtt fél tízkor feltúrta az inge ujját, és az összes tanítványomat végigtanította. Este lett, mire végzett. Én utána abból éltem. Mindenkihez – az ügyesebbekhez és a kevésbé tehetségesekhez is – megtalálta az utat, ami rendkívül értékes útravalót adott a további munkámhoz.

– A diploma után tehát a ceglédi zeneiskolába vezetett az utad?

– Először Abonyban tanítottam egy évet zenei általános iskolában, és ezután kezdődött fuvolatanári pályafutásom Cegléden. Abonyban is értékes tapasztalatokat szereztem, bár itt csak néhány órában oktattam fuvolát. A zenei alsó tagozatban tanítottam éneket, de év végén a negyedikeseim már fuvolya-együttesben léptek fel... 1971-ben kezdtem itt tanítani, egy évvel később megszületett Gyuri fiam, majd '72 decemberében adódott egy lehetőség, hogy Cegléden fuvolát taníthatnék. 1977-ig, Fruzsina lányom születéséig tanítottam ott. Aztán már nem is mentem vissza, mivel férjem igazgatóhelyettes lett. Rendkívül sokat dolgozott, én pedig nem akartam a gyerekeket egyedül hagyni. Az abonyi zeneiskolában folytattam pályámat 1980-tól, ahol én voltam a fuvolatanár.

– Akkor nem volt választás, Neked kellett tanítanod a lányodat is, aki ma a Rádiózenekar elsőfuvolása. Hogyan lehetett összeegyeztetni a két „szerepet”, azaz, hogy a szülő egyben tanár is?

– Ezt nagyon sokan kérdezték már, és nagyon sokan mondták, hogy nem szeretnék a saját gyermeküket tanítani. Nálunk nagyon jól működött ez a dolog. Mindig arra törekedtem, hogy az iskolában a lányom tanára legyek, otthon pedig az édesanyja. Persze, mikor főzés közben hallottam, hogy már töb-

bedszerre f-et játszik fisz helyett, akkor nem álltam meg szó nélkül, és kijavítottam. Azt is pontosan tudtam, hogy mikor nem gyakorolt órára, és bizony őt is ugyanúgy felelősségre vontam, mint a többieket. De nem volt konfliktusunk, mert Fruzsi nagyon akart fuvolázni. Ez a nagyon akarás oda vezethető vissza, hogy ő volt mindig utolsó az óvodában (zenetanár-gyerekek sorsa!), akiért érte mentek. Gondoltam egyet, négykor én is elhoztam, és elvittem magammal a fuvolaórákra. Akkor kezdett nálam tanulni Kovács Melinda (ma a Budapesti Operettszínház elsőfuvolása), aki egy évvel volt csak idősebb, mint a lányom. Melinda óráit hallgatva pedig Fruzsi is meg akart tanulni fuvolázni. Eleinte – mivel túl fiatal volt még, és nem nőttek ki a maradandó fogai, tehát nem volt mire támaszkodnia – voltak bizonyos nehézségeink. Ám ez nyilvánvaló szakmai dolog és nem hozzáállás kérdése. Piccolóval kezdte, és mivel nagyon akart zenét tanulni, hamar utolérte Melindát. A továbbiakhoz a kecskeméti konzit választottuk, mert kiváló fuvolatanárok vannak ott: Berényi Bea és Dratsay Ákos. Fruzsina Berényi Bea tanítványa lett, akinek a szárnyai alatt harmadikos korában megnyerte az Országos Fuvolaversenyt, Kaposváron. Ez azzal járt, hogy felvételi nélkül bekerülhetett a Zeneakadémiára. Pröhl Henrik lett a tanára. Diploma után Münchenben, Adorján Andrásnál tökéletesítette tudását, és szerzett „Meisterklass” diplomát, majd egy operaakadémiát is elvégzett Zubin Mehta irányításával a Bajor Operában, akivel aztán bejárták a világot. Sok neves karmester irányítása alatt játszhatott a Bécsi Filharmonikusokkal és a Bécsi Operában is.

– A fentebb említetteken kívül vannak még büszkeségeid?

– Igen. Szabó Rozália például, ő is Abonyból indult. Őt még a „születése előttől” ismertem, az anyukája révén, most pedig a Drezdai Staatskapelle szólófuvolása. Ahogy Fruzsi lányom, ő is számos nemzetközi fuvolaversenyen ért el előkelő helyezéseket. A legelső abonyi tanítványom Pivon Gabriella volt, ma a Budapesti Fesztiválzenekar

elsőfuvolása. A Pannon Filharmonikusoknál fuvolázik Szabó Gabriella, akit szintén az abonyi zeneiskolában tanítottam. Skultéti Andrea több szegedi együttesben is játszott, mostanában tanít és kisegítő a Budapesti Operettszínházban. Fekete Sylvi az MH Központi Zenekarának a fuvolása. Sokan tanítanak a tanítványaim közül, huszonegy növendéket iskoláztam be, mindegyikük szerzett diplomát. Van köztük olyan is, Király Bori, aki német-ének szakon végzett Egerben, de a mai napig fuvolázik. Épp most olvastam egy abonyi újságban arról, hogy az egyik helyi kórust ő vezeti, és műsorukban fuvolajátékával kísérte a kórust.

– Meddig voltál Abonyiban?

– 2000-ig tanítottam ott, de még ma is nagyon sok szállal kötődöm a városhoz. Voltaképpen családi okok miatt hagytam el Abonyt. Férjem, Varga György, aki az ottani Bihari János Zeneiskola igazgatója volt, úgy érezte, hogy beszűkültek a lehetőségek számára, és megvált az iskolától. Úgy gondolta, még van ideje váltani, és – bár több helyre is hívták, végül – a XVI. kerületi Rácz Aladár Zeneiskola vezetését vállalta el. Én csak négy év múlva szántam el magam, hogy „otthagyjam” Abonyt, mert nagyon sok kedves tanítványom és barátom volt ott. Váratlanul jött egy telefon a gödöllői zeneiskolából, hogy fuvolatanárt keresnek, és véletlenül éppen aznap csengettek be, hogy megvinnék a házunkat — pedig nem is árultuk... Gyorsan döntöttünk. Három hét alatt csomagoltam össze huszonöt évi életünket. Nagyon nehéz volt. Gödöllői első tanítási napomon aztán ismét állásügyben csörgött a telefonom: az V. kerületi Szabolcsi Bence Zeneiskolába is fuvolatanárt kerestek — azonnalra. Gödöllőről másfél évvel ezelőtt mentem nyugdíjba, jelenleg még félállásban tanítok az V. kerületben. Most Zuglóban lakunk, közel, „egy kupacban” a gyerekeinkhez.

– Te mit tartasz fontosnak egy zeneórán? Mit kell egy tanárnak feltétlenül megadnia egy tanítványnak, még akkor is, ha az a növendék nem annyira tehetséges, mint a fentebb felsoroltak?

– A szeretet a legfontosabb, és az,

hogy a gyermek rögtön érezze a bizalmat, hogy őt segíteni akarom. Ezt meg szokták érezni, és meg is hálálják. Olyan jó érzés, mikor iskolán kívül is odaszaladnak hozzám az utcán és átölelnek. A gyerekek még olyan ösztönösen tudják kimutatni a szeretetüket. De gyakran csöngetnek rám régi tanítványaim, többekkel szinte barátok lettünk.

– A metodikai első lépéseken túl Te hogyan kezdesz hozzá a fuvolatanításhoz?

– Először megpróbáljuk megfújni a fuvola fejét. És ha úgy jön oda az a kis emberke, hogy ő ezt szeretné, akkor meg is fogja tudni szólaltatni a hangszert.

– Szerinted az előzetes furulyatanulás segíti vagy hátráltatja a későbbi fuvolatanulmányokat?

– Én személy szerint nem szeretem a fuvola-tanulmányokat megelőző furulyatanítást. Bár hasonlóak a furulyán a fogások, nekünk nagyon nehéz szép hangzást létrehozni a hangszeren. És ha a furulyán már sikerélménye volt, jól mennek az ujjai, már repertoárja volt a hangszeren, akkor kevésbé lesz türelme a szép hangképzéshez, mert már rögtön az ismert dallamokat akarja fuvolázni. Egy kezdő, aki még nem tudja megfújni a hangszert, türelmesebben kívárja azt az időt, míg végre azt mondom, hogy most már eljátszhatjuk a Süss, fel napot. A fuvolatanítás alapja a szép, szárnyaló hang. Ezt keressük. Ha ez nincs meg, akkor küszködés az egész és nincs öröm benne. Ugyanis sokkal könnyebben lehet egy dallamot szépen megszólaltatni, ha már a hanggal nem kell küzdeni. Persze, a hangképzésre minden nap figyelni kell, még a professzionistáknak is.

– Visszatekintve a pályádra, van-e különlegesen emlékezetes emléked?

– Nagyon sok volt. Szép emlékeim kötődnek az utazásokhoz. A „híressé” vált tanítványaimból ugyanis alapítottam egy fuvola-együttest, akikkel bejártuk Európát, az abonyi fúvószenekarral pedig még Izraelbe is eljutottunk. Ezekre a szereplésekre a felkészülés időszaka is nagyon sok élményt adott, és persze az utazás és a hangversenyek is.

– Milyen műveket játszottatok?

– Főleg átiratokat. Itt Csider Károly, kiváló hangszerész-mester nevét feltétlenül meg kell említenem. Külföldi utazásairól ugyanis számos hangszerritkaságot hozott be, így alt- és basszusfuvolát is, amit a fuvola-együttesünk is használt, mi több, kottákat is tőle kaptunk ehhez a hangszer-összeállításhoz, először egy Mozart-szerenád átiratát (Esz-dúr, K.V. 375). Ennek a darabnak a megszólaltatása komoly feladatot jelentett, mivel hat fuvolaszólamot tartalmaz. Akkoriban Magyarországon nem voltak még ilyen hangszeresek, sőt, fuvola-együttes sem létezett, hihetetlen újdonság volt a megjelenésünk.

– Kiváló szakmai munkádat sok-sok díjjal ismerték el: A Fuvolás Társaságtól megkaptad a Jeney Zoltán-díjat, Aranykatedra-díjjal és Artisjus-díjjal jutalmaztak. 1995 óta oktatási szakértő vagy, számos versenyre hívtak zsűrizni. Egy évtizeden át még nyáron is oktattál a hódmezővásárhelyi fuvolástáborban. A tábor tíz napja alatt megismert kis tanítványaidat aztán gyakran láttad viszont kollégaként. Számodra mit jelent a tanítás?

– Kivételezettnek érzem magam, mert egész életemben azt csinálhattam-csinálhatom még most is, amit a legjobban szeretek: zenével foglalkozni. A tanítás mellett az aktív muzsikálás sem maradt ki az életemből, mert 1973-tól 2000-ig a szolnoki Szigligeti Színházban játszottam zenés darabokban, illetve a Szolnoki Szimfonikus Zenekarban is. Sőt, Vízkeleti Piroska életre hívta egykori tanítványaiból a Budapesti Fuvola-együttest, melynek Kovács Imre bácsi volt a művészeti vezetője. Sajnos, az ő halálával megszűnt az együttesünk. Tanárként pedig hálás vagyok a sorsnak, hogy a kis „csiszolatlan gyémántokat” odaterelte hozzám, és egyre többre és többre tudtuk egymást ösztönözni.

– Azt hiszem, ha a tanítványaidat megkérdeznénk, ők is szerencsésnek mondanák magukat. Egyáltalán nem mindegy, ki és hogyan munkálja meg a nyers gyémántot, hiszen gyémántot csak gyémánttal lehet csiszolni...

Halottaink

„Tudom, hogy meghaltál, de nem hiszem,
még ma sem értem én;
hogy pár kavics mindörökre bezárhat,
hogy föld alatt a házad és a házad,
ugyan hogy érteném.”
Szabó Magda

Retkes Ferencné 81 év, Szapáry u. 21., **Marjai Imre** 77 év, Nagykőrös, **Kis Mihályné** 83 év, Prohászka u. 14., **Sörös László** 24 év, Katona J. u. 1., **Nagy Mihályné** 58 év, Mikes K. u.34/a, **Szarvas Istvánné** 59 év, Gárdonyi G. u. 14., **Kállai Mihályné** 83 év, Koszta J. u. 18., **Matusinka Istvánné** 77 év, Mártírok u. 19., **Kurucz Dezsóné** 78 év, Vasút u. 130., **Tarjáni Béláné** 84 év, Móricz Zs. u. 20., **Vida Józsefné** 83 év, Vasút u. 49., **Dr. Nagy Sándorné** 88 év, Vasút u. 21., **Szűcs Béláné** Szelei u., **Farkas Mihály** 63 év, Kapisztrán J. u. 20., **Antal Ferenc** 58 év, Wekerle S. u. 2/b, **Kengyel János** 78 év, Tószegi u. 71., **Varga Ferencné** 86 év, Biatorbágy, **Csáki István** 65 év, Széchenyi u. 1., **Kunfalvi László József** 77 év, Vasút u. 31., **Balaton Ferencné** 90 év, Alkotás u. 4., **Győri László** 90 év, Vasút u. 24/a.

Isten éltesse András atyát!

November 29-én, az esti misén köszöntötték a hívek Nagy András esperes plébánost Abony város díszpolgárát 78. születésnapja alkalmából. A hívek nevében Bodorné Margitka köszöntötte.

A misén részt vett Hegedűs László plébános és Menyhárt János atya is.

Az Abonyi Napló és az abonyiak nevében mi is szeretettel kívánunk sok és egészségben eltöltött évet számára!

Házasságok

*Hiszem, hogy egymást szeretve,
egymást megértve, könnyebb lesz élni,
s bármi sors állna is elénkbe,
a boldogságot el fogjuk érní.
Ady Endre*

Az elmúlt időszakban a következő párok kötöttek házasságot:

Rékasi Ferenc – Rafael Zsanett
Horváth Zsolt – Jeges Renáta
Szöke Ferenc – Varga Margit

Sok boldogságot kívánunk!

A Kabay Gyógyszertár névadójáról...

115 éve annak, hogy Kabay János Abony egyik patikájának volt névadója megszületett. Talán kevesen tudják, hogy miért is az Ő nevét választották annak idején. Most közöljük rövid életrajzát, hogy megtudjuk ki is volt Ő.

Kabay János (Búdszentmihály, 1896.

december 27. – 1936. január 29.) a magyarországi morfingyártás atyja, a búdszentmihályi (ma tiszavasvári) Alkaloida Vegyészeti Gyár alapítója.

Érettségi vizsgáját a hajdúnánási gimnáziumban tette le, majd 1915-ben a Budapesti Műegyetemen kezdte meg felsőfokú tanulmányait, hogy vegyész-mérnöké váljék. Az egyetemet azonban fél év után elhagyta, mert be kellett vonulnia katonának. Az első világháború után bátyja, Kabay Péter hajdúnánási gyógyszertárában gyakornokoskodott, és beiratkozott a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemre, ahol 1923-ban gyógyszerész oklevelet szerzett, majd 1924-ben letette gyógyszerészi esküjét.

Ezután a Gyógynövény Kísérleti Állomáson folytatta munkáját, ahol feleségével, a vegyész Kelp Ilonával kidolgozta a morfinnyerés ipari módszerét: a zöld máknövényt virágzás után learatták, majd a felaprított mákfejekből préselés

után vonták ki a hatóanyagot. E módszerrel 1925-ben szabadalmaztatta. 1927-ben megalapította a búdszentmihályi Alkaloida Vegyészeti Gyárat, amely azonban pénzügyi nehézségekkel küszködött. Kabay 1931-ben újabb szabadalmat nyújtott be: sikerült morfint kivonnia a mindaddig mezőgazdasági hulladékként kezelt száraz mákszalmból. Ez a gazdaságos, ún. száraz eljárás forradalmasította a morfingyártást, s ezáltal a gyógyszer-gyár nem csupán a hazai szükségleteket tudta ellátni, hanem exportra is jutott a kábító fájdalomcsillapítóból. A Kabay-házaspár tíz országban szabadalmaztatta módszerét.

Kabay János tovább folytatta kutatásait, hogy még gazdaságosabbá váljék a morfingyártás, azonban 1936-ban egy sérvműtétet követően vérmérgezésben váratlanul elhunyt.

Forrás: Wikipédia

Unió támogatásból Helyi Ízek Találkozóját szerveztek Jászkarajenőn

61.148,96 Euró összegű uniós támogatást nyert a „Határ-Vidék-Fejlesztés” című HUSK/0901/1.7.1/0195 azonosítószámú pályázat. A pályázat részeként valósult meg a Jászkarajenőn megrendezett Helyi Ízek Találkozója.

Helyi Ízek Találkozója

A GERJE-SZTŐK Helyi Vidékfejlesztési Közösség gasztró-kulturális találkozására 2011. október 15-16-ai hétvégén került sor Jászkarajenőn. A rendezvény célja a helyi és szlovák gasztronómia és kultúra összekapcsolása és felkarolása volt, amely a Magyarország-Szlovákia Határon Átnyúló Együttműködési program keretében valósult meg. A pályázatot az OZ Dolnohronské rozvojové partnerstvo szlovák partnerrel együtt adta be a GERJE-SZTŐK Helyi Vidékfejlesztési Közösség. A két ország unióhoz való csatlakozása, az államhatár eltűnése eredményezi, hogy leomlanak a két ország gazdasági, társadalmi és kulturális együttműködésének gátjai, így az együttműködés által nőhet a két térség versenyképessége. A közös projekt fő célja, hogy erősítse a turizmus gazdasági szerepét a tapasztalatok átadásával. Cegléd és környéke gazdag kulturális örökséggel bír, melynek részét képezi

a gasztronómia is. A térségben jelentős mezőgazdasági városok épültek, ezt a vidéket nevezték Pest megye éléstárának is. A GERJE-SZTŐK Helyi Vidékfejlesztési Közösség nagy hangsúlyt fektet a térségre jellemző termékek bemutatására, a nagyközönséggel való megismertetésére. A rendezvényen bemutakoztak a helyi termelők, helyi és szlovák ételspecialitásokat mutattak be, illetve az egészséges ételeket bemutató sátor is sok érdeklődött vonzott. Szombaton reggel 8 órától főzőverseny csábította a helyi és a térség amatőr szakácsait, hogy megmértesék szakácstudásukat. A „krumpli fesztivál” legszebb burgonyák kiállítása is sok érdeklődött vonzott. A sikeres határokat átívelő együttműködés egyik fő ismérve, hogy lehetőséget biztosítunk a másik kultúrájának, szokásainak megismerésére. A Helyi Ízek Találkozó is ezt a célt szolgálta. A Helyi Vidékfejlesztési Közösség felismerte a gasztronómia és kultúra gazdasággeneráló hatását. A rendezvény célja volt többek között, hogy a környékbeli települések is megismerjék egymás szokásait, értékeit egy gasztronómiai, kulturális és turisztikai értékekben gazdag rendezvényről megelégedve távozzanak. A szlovák részről Zselíz

városa volt a meghívott vendég, aki külön sátorban mutatta be az országra jellemző íz világot, értékeket. Zselíz városához olyan a gasztronómiában meghatározó nevek fűződnek, mint például az itt született Eduárd Sacher, aki a Sacher kávéházak és cukrászdák megalapítója, édesapja a méltán híres Sacher-torta megalkotója volt. A magyarok és szlovákok találkozása a Garam-menti régióban igazi kulináris élvezeteket, ízeket alkotott ilyen például a csiripiszli vagy más néven csíramálé egyszerű sütemény, amit szintén megkóstolhattak az érdeklődők. A rendezvényt a helyi vállalkozók gazdag gasztronómiai kiállítása díszítette. A gasztronómiai kiállításon kívül a helyi csoportok bemutatkozása is színesítette a programkínálatot. A rendezvényen bemutatták a GASTROAD c. dokumentumfilmet, amely a szlovák-magyar együttműködést és a gasztronómiai, kulturális értékeket mutatta be a nagyérdeműnek. A projekt során a határ mindkét oldalán állók nagyon pozitívan és rugalmasan viszonyultak az együttműködéshez. A pályázat lehetőséget adott arra, hogy a két régió megismerje egymás szokásait, értékeit, ezáltal segítsék egymás fejlődését.

Emlékezés dr. Sasi István Kossuth-díjas mezőgazdasági főmérnökre születésének 90. évfordulóján

Az Abonyi Lajos Falumúzeum Baráti Köre rendszeresen megemlékezik azokról az Abony-nal kapcsolatba hozható személyekről, akik az életük folyamán kismagasló tevékenységet végeztek és támogatták Abony kulturális és társadalmi életét.

Dr. Sasi István is közéjük tartozott, hiszen haláláig hű támogatója volt Abony-nak és a falumúzeum baráti körének.

Dr. Sasi István 1921-ben született Abonyban, ahol református elemi iskolában végezte el a négy osztályt, majd a polgári iskolát is. Kitűnő tanuló volt, és mindig nagy szeretettel és tisztelettel gondolt vissza tanárai, így Szűcs Margitira, Rolkó Gyula cserkészparancsnokra és Balogh Sándor nagytiszteletű úrra.

A polgári iskola után műszerész szakmát tanult, így első munkahelye a budapesti Gamma Optikai Művek lett. 1943-ban, amikor megnősült Érdre mentek lakni és két gyermekük egy fiú és egy lány született.

A behívó parancs a keleti frontra szólította, aminek következményeként 30 hónapot töltött orosz hadifogságban. Hazatérése után 1947-ben az abonyi Gépállomás dolgozója lett, mint

traktoros, nagyon sokat dolgozott és közben a munka mellett elvégezte Zsámbékon a Mezőgazdasági Akadémiát. Munkájának, szorgalmának elismeréseként 1949. aug. 20-án megkapta a Kossuth-díjat. 1950-ben a Szolnok megyei Gépállomások gépészeti vezetője volt, két éven át, majd 1964-ig megyei igazgató.

1966-ban Gödöllőn megszerezte a mezőgazdasági gépészmérnöki diplomát. 1977-ben mezőgazdasági műszaki doktorrá avatták. Főmérnök volt az országos hírű „Mezőhéki Tánccsics Termelőszövetkezetben”. E munkahelyről ment nyugdíjba 1981-ban, de utána még hat évet dolgozott ugyanitt.

Szerette munkáját, a természetet. „Erdészkedett, borászkodott,” részt vállalt több civil szervezet munkájában. Abonyhoz ezer szállal kötődött. Itt nyugosznak szülei, felesége a református temetőben és most már Ő is.

Bár Szolnokon lakott, szinte minden abonyi rendezvényen részt vett. 2003. január 12-én a doni ütközet 60. évfordulóján emlékbeszédet is mondott, könnyes szemmel emlékezve a volt orosz hadifoglyokra.

Sokat emlegette id. Rolkó Gyula cserkészpa-

rancsnokot és nt. Balogh Sándort, akik számára példaképek voltak. Volt egy keménykötésű kis könyve: „A kis mérnök”, melyet a harmadik osztály elvégzése után kapott Kiss Zsigmond ref. esperes és vitéz Dénes József tanító aláírásával a kiváló tanulmányi eredményéért, és amelyet ereklyeként őrzött. A sors úgy hozta, hogy az abonyi református temetőben vitéz Dénes József tanító úr sírja mellett alussza örök álmát.

Sokat beszélgettünk, és elmondta, hogy két dologra nagyon büszke: a Kossuth-díjra és a Munka Érdemrend Arany fokozatára. Fialat korában sosem gondolta volna, hogy Szolnok megyében egyszer ő lesz 1663 traktor, 728 cséplőgép, 355 aratógép és 136 kombájn gazdája és főmérnöke.

Egyenes, becsületes, másokat mindenben segítő, igyekvő ember volt, aki szép pályát futott be az évtizedek folyamán.

Mi abonyi tisztelői, barátai, ismerősei tisztelettel emlékezünk Dr. Sasi Istvánra.

Tóth Ernő Múzeum Baráti Kör tag

Emlékezés Kiss István abonyi magyarnóta-énekesre halálának 15. évfordulóján

Kissé elrészényülve kezdtem el írni ezt a megemlékezést, hiszen Kiss István nemcsak osztálytársam volt az abonyi polgári iskolában, hanem az igaz barátság is összekötött bennünket diákkorunktól barátom váratlan haláláig.

A boldog diákévek, majd felnőtt évtizedek sok szép, tartalmas emléket hagytak mindkettőnkben. A polgári iskola elvégzése után más-más pályán kezdtük el az életet, de a barátságunk mindig töretlen maradt.

Pista barátom a családi gazdaságban folytatta pályafutását, szántott, vetett, fuvarozott, egy-szóval dolgozó munkásemberként élt. Jó kedélyű, barátságos, mindenkiel kedves fiatalember volt, aki szerette a társaságot, s vele együtt a szép

magyarnótákat. A katonaság után 1958-ban megváltozott az élete. Magyarnóta est volt a Kossuth étteremben, és a műsor után Ő is énekelt két-három szép magyarnótát. Ekkor hallotta meg Dóri József ismert magyarnóta énekes. Az ő tanácsára kezdett el énekelni tanulni. Dóri József és Szalay László egyengették útját ezen a pályán. Énektanára Lontai-Rajner Lászlóné volt. Tanulmányai miatt Budapestre költözött albérletbe, pedig fájó szívvel hagyta el a szülői házat, gazdaságot és szeretett lovait. A MÁV-nál helyezkedett el, majd 1960-ban megnősült. A szülők segítségével lakást vásároltak Budapesten. Két gyermekük született: Erika és Zoltán. Ha a nagypapa most élne, akkor négy szép unokájában gyönyörködhetne.

1962-ben megszerezte az Országos Szórákkoztató Zenei Központ engedélyét, aminek birtokában hivatalosan is vállalhatott fellépéseket. Így az évtizedek folyamán több budapesti étteremnek volt szerződötött énekes. Énekelt Budán a Park étteremben, a Márvány Mennyasszonyban, a Borostyán étteremben, stb. Sok vidéki fellépése volt, hiszen személyisége, karaktere, barátságos modora, udvariassága garancia volt mindig a fellépésin. Sokat énekelt egy társaságban Jákó Verával, Máté Jolánnal, Bangó Margittal, Zala Tóth Erzsébettel, Dóri Józseffel, Kiss Károllyal, Bojtor Imrével, Solti Károllyal, hogy csak a legismertebbeket említsem. Több-ször volt Abonyban is a Kossuth étteremben

vendégként. Ilyenkor Gudi Miskáéknak jó napjuk volt.

Felejthetetlenek voltak ötvenként a polgári iskolai találkozók, melyek mindig piros betűs ünnepnek számítottak számunkra. Ilyenkor a szeretet és a megbecsülés érzése járta át minden öregdiák szívét!

A húsvét másnapja szintén ilyen ünnepnek számított baráti társaságunk számára. A délután már a magyarnótáé volt. A boldog viszontlátás öröme a sonka-tojás és a jó házi bor mellett a szebbnél-szebb magyarnóták éneklése feledtette a napi gondokat, és táplálta a lelket.

Íbolya, a kedves felesége választotta ki azokat a számokat, melyeket fellépéseikor igen sokszor másorra tűzött. Néhány cím ezek közül: „Mit keres a temetőben a nap sugára”, „Némuljon el a hegedű, madár se daloljon”, „Kendő-kendő, csipkés szélű drága kicsi kendő”, „Öreg idő, szálló idő belepte a hollóhajam dérel”, „Piros rózsák beszélgetnek”.

Szerettük Pistát! Mindig a tiszta emberi érzelmek, a kimeríthetetlen derű és szeretet áradt belőle. Családcentrikus, humoros egyéniség volt. A 90'-es évek elején Pista barátom szíve gyengélkedni kezdett, a gyógyszerek sem segítettek már. Az örök barát elment közülünk, hogy a kistemetőben aludja örök álmát. Emléke 15 év múltán is szívünkben él!

Tóth Ernő

135 éve született dr. Márton Lajos régész

Akik tiszteletüket tették két évvel előtt az abonyi református temetőben a Márton kriptánál, dr. Márton Lajos sírjánál, képet kaphattak a neves és elismert kutatóról – halálának 75. évfordulója alkalmából. Most ismét felidézésre kerül az archeológus életútja:

Zsarolyáni Márton Ferenc és Tasnádi Szűts Klára egyetlen gyermekeként 1876. december 14-én született Abonyban. Gyermekkorát is itt töltötte, az egykori Abonyi Lajos út, ma Lovassy Sándor útként ismert Márton kúriában – melynek már csak emlékei maradtak meg!

A Nagykőrösi Református Főgimnáziumban leérettségizve, folytatta tanulmányait a Budapesti M. Kir. Tudományegyetem jog és államtudományi karán, ahol jogi végzettséget szerzett. Majd kedvet kapott a régészethez, művészettörténethez – az ezekhez kapcsolódó előadásokat másfél éven át hallgatta.

Mind e közben 1900-ban Budapesten feleségül vette Rakovszky István (magyar kir. számvevőszéki elnöke) és Szilasy és Pilisi Szilassy Ida lányát, Nagyrákói és Kelemenfalvi Rakovszky Idát. Gyermekeik nem született, ezért magvaszakadtá vált a Márton család abonyi ága.

Iskoláinak végeztével 1902-ben ki nevezték a Magyar Nemzeti Múzeum Érem- és Régiségosztályának II. o. segédőrévé. 1907-ben I. o. segédőr, 1911-ben múzeumi őrré léptették elő. 1913-ban a Magyar Nemzeti Múzeum Érem- és Régiségosztály vezetésével bízták meg, majd két évvel később igazgató-őri címmel nevezték ki. Ideiglenes nyugdíjba helyezését 39 évesen kérte, ám ugyanekkor mondott le az Országos Régészeti és Embertársulat titkári állásáról, melyet több éven át látott el.

Művészetek iránti érzékeny vénája azonban nem hagyta nyugodni és 1916-ban beiratkozott az Országos Képzőművészeti Akadémiára, ahol művészeti tanulmányokkal foglalkozott. Ez alatt nyaranta Iványi Grünvald Béla (a neves nagybányai művésztelep egyik alapító tagja és a kecskeméti művésztelep vezetője) irányításával a Kecskeméti Művésztelepen dolgozott. Munkásságának köszönhetően, ennek nyomai

fennmaradtak számos rajzán, akvarelljén, amelyet az abonyi múzeum őriz.

1928-ban a Magyar Nemzeti Múzeum (továbbiakban MNM) címzetes igazgatója lett.

Kutatásai során kiemelkedő szerepet kapott a magyarság őskori régészete. Aktív kutató révén nagyszámban jelentek meg publikációi, cikkei német, angol és francia nyelven, melyekben kutatásainak eredményeit tette közzé. Megírta Gömör, Pest és Nógrád vármegyék őskorát. Ásatást végzett Abonyban, a tőle 30 km-re fekvő Tápiószelén és a tószegi Laposhalomnál – utóbbinak a bronzkori kutatás szempontjából nagy jelentőséget tulajdonítanak.

Márton Lajos az MNM Érem- és Régiségosztályának igazgatójaként, a leendő szolnoki múzeum pártolásában is részt vett: személyesen is megkísérelte a Hild-gyűjtemény megszerzését: 204 római érme közül a legtöbb Antoninus Pius és Marcus Aurelius korából való (kb. ie? 86-161, 121-169) ez 41 darabot tesz ki, a főbb lelőhelyei Jászárokszallás, Jászberény, Szolnok és kisebb mértékben Jászsószentgyörgy – ez a gyűjtemény a MNM gyűjteményében megtalálható.

Szakmailag elismert tanítványa az abonyi születésű Méri István, aki méltán szerzett hírnevet a magyar árpádkori település kutatásában.

Munkásságának emlékeit az abonyi múzeumon kívül a MNM őrzi.

Abony kulturális életében, az „Uri Casino” tagjaként, irányító szerepet töltött be a helyi köznevelés tagjaival együtt.

Életének minden percét a tudománynak szentelte, kiemelkedő kutató volt! Emellett jutott ideje a művészetre is: számos akvarellt, grafikát készített, többek között a családi otthonról, a feltárt leletekről.

Ezekből a kincsekből nyílt 2006-ban emlékkiállítás a Tallián-Lavatka kúriában Méri István anyagával együtt. Elmondható róla az is, hogy szereplőként részt vett az abonyi színjátásban.

Az ő szorgalmazásának volt köszönhető a szülőházának falán elhelyezett, 1933-ban felavatott márványtábla és az a mellszobor, amelyet édesapjának ál-

lított Abony Város közönsége közadakozásból.

Szabadidejét Abonyban töltötte, ide járt megpihenni a családi házba, melyet már nem láthatnak az érdeklődő szemek. A kúriát egykor körülvette az a gyümölcsös, melynek terméséből jutott Arany János részére is.

Ma láthatatlan épületet talál az, aki meg szeretné nézni dr. Márton Lajos szülőházát – ami az évek során az enyészet martalékává vált! Ennek a pusztulásnak nem lett volna szabad megtörténnie!

Az írónak és fiának, a régésznek hiába volt és van tekintélye, kiemelkedő munkássága, ha a város nem élt azzal a lehetőséggel, hogy az épületet megmentse az utókor számára!

Halálának körülményeit a mai napig rejtély övezi. Madridban, egy régészeti kongresszuson érte a váratlan halál 1934. november 5-én.

Márton Lajos egyik levelében így írt hitvallásáról:

„...szeretem a hivatásomat és a tudományt, amelyet szolgállok.”

Forrás: Abonyi Lajos Múzeumi Kiállítás Adattára

Györe Zsófia

Hazánk, városunk és a nagyvilág hírei

15 éve nem kapott hazánk ilyen leminősítést. Bóvli kategóriába helyezték hazánkat. Az egyik nagy, nemzetközi hitelminősítő intézet hazánkat már nem tartja befektetésre érdemes terepnek, így a kockázatos kategóriába, „gúnyneven” bóvli sorba kerültünk. A hozzá nem értés, a jó szakpolitikuskok, közgazdászok meg nem hallgatása hozta hazánkra ezt a szégyent. Válságban van a magyar mezőgazdaság is! A kisgazdák nehezen tudják elviselni az üzemanyagárak folyamatos emelkedését. Miniszteri szinten most jönnek rá a vezetők, hogy mennyire hiányoznak azok a termelő szövetkezetek, állami gyárak, üzemek, melyek rengeteg családnak adtak munkalehetőséget. Szó van róla, hogy rövid időn belül 2-3 cukorgyárat, élelmiszer feldolgozó üzemet, munkába állítanak. Az 1990 előtti években ezerszámra vették meg tőlünk a sertéseket, szarvasmarhákat, főleg a Kelet-európai országok. Nevetséges, ami most történik! A húsfélék 30%-át Lengyelországból hozzuk be! Kerényi Imre országgyűlési képviselő megint álmódott egyet. Festmény kollekciót vásárolt a minisztériumoknak 20 millió forint értékben. A hozzáértők szerint a festmények fele giccs! Ezt a pénzt az éhező nyírségi gyerekeknek kellett volna adni! Egyeseknek meg van engedve, hogy pocskolják az azt a pénzt, amit a munkásemberek izzadva keresnek meg. Nem hisz a tömeges munkahelyteremtésben a Haza és Haladás Közpolitikai Alapítvány. A Bajnai Gordon, volt miniszterelnök nevével fémjelzett alapítvány szerint azzal, hogy a kormány emeli a járulékokat, nem hogy több munkahely nem lesz az országban, hanem a meglévőkéért is izgulni kell! Évi 150 millió forintot is bukhatnak az adófizetők pénzéből a honatyák javasolt utazási könnyítésén.

Kiskunfélegyháza: Az ittas vállalkozó miatt meghalt négy személy (anya, apa és két kiskorú leány). A 11 éves kislány nem volt a családdal, s így életben maradt! A keresztszülők nevelik tovább. Én halálbüntetést adnék ennek a

férfinak. Az ügy sokáig el fog húzódni, mert pénz van a sztárügyvédek részére.

Nyíregyháza: Gyógyszerre pálinkát ivott az anya, s megfojtotta két éves lányát!

Abony: Az Abonyt elkerülő 4-es számú úton 3-an meghaltak, öten megsérültek, amikor egy szlovák kamion és egy román kisbusz ütközött.

Mélykút: Munkakerülők agyonverték egy 86 éves embert a nyugdíjáért!

Kaba: Három uzorást kaptak el a rendőrök, akik éveken át ebből éltek.

Kiskunhalas: Egyetlen éjszaka alatt 25 juhot loptak el egy tanyáról. Ezek a munkakerülők megrendelésre lopnak, rabolnak.

Hódmezővásárhely: Kerékpárokon vitték a lopott síneket. Rendőrökkel ütköztek össze.

Szolnok: Kifosztotta s szobatársát egy nő, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Hetényi Géza kórházban. Az elloptott 20 ezer forint a szobatárs holmijai közül került elő.

Pápa: Fegyveres rablással fiatalokat fogtak el a pápai rendőrök.

Budapest: Rendőrkezen van az a négy férfi, akik kábeleket loptak.

Bánokszentgyörgy: Őrizetbe vettek négy embert, akik az utcán halálra vertek egy 48 éves férfit a Zala megyei településen.

Magyarország: 11 embert vettek őrizetbe a román rendőrök, mert 13 elloptott járművet adtak el Bukarestben.

Budapest: Folytatódnak az elbocsátások a Magyar Televízióban és a Rádiónál.

Sárbogárd: Meghalt egy 21 éves sárbogárdi fiatalember, miután az árkon átvezető betonhídnak csapódott az autójával.

Kecskemét: 7 rablás után rövid időn belül elfogták azt a férfit, aki kirabolt egy zálogházat Kecskeméten.

Szeged: Egy domaszéki vállalkozó gázt lopott egy szolgáltató nagy nyomású hálózatából. Előzetes letartóztatásban van.

Berlin: Hatalmas rombolást végeztek a fiatalok egy berlini luxushotelben.

Hurghada: Tizenegy magyar turista halt meg és több mint húszan súlyosan megsérültek, köztük négy gyermek, amikor az őket szállító autóbusz felborult.

Ercis: Erős földrengés volt Törökország keleti felén. A halottak száma 600-nál is több!

Moszkva: Az orosz törvényhozás 2012. március 4-re tűzte ki az államfőválasztást. A kormányzó Egységes Oroszország Párt bejelentése szerint elnökjelöltje Vlagyimir Putyin jelenlegi kormányfő lesz.

Madang: A kietlen dzsungelbe zuhant egy repülőgép a viharban! 28-an meghaltak. A légitársaságot csak négyen élték túl.

Egyiptom: Lázadás tört ki a kormány miatt, több mint ötven halott van.

Thaiföld: Óriási esőzések miatt több település víz alá került, 400-nál is több a halott.

Lejegyezte: Tóth Ernő

Egy kis történelem...

KILENCVEN ÉVES AZ ABONYI LABDARÚGÁS A KEZDETEKTŐL NAPJAINKIG

1921-től vannak hivatalos feljegyzések, fényképek településünk labdarúgó életéből. A PAC /Polgári Atlétikai Club/ volt az első egyesület, melynek keretein belül szervezett labdarúgásról beszélhetünk. A csapatot Szabó Bertalan, az abonyi polgári iskola testnevelő tanára szervezte és irányította. Az első labdarúgópálya a jelenlegi piactéren, majd a vásártéren volt.

Szüntek meg csapatok, de helyettük mindig születtek újak: 1923-tól az ITE /Ifjúsági Torna Egyesület /majd 1927-től az ATE /Abonyi Torna Egyesület/, 1929-ben megalakult az ISE /Iparos Sport Egyesület, majd egy év múlva az Attila.

A 20-as, 30-as években virágzott településünkön a labdarúgás, ekkor id. Szikszay György volt a vezéregyéniség. Sok jó labdarúgó volt, akik között nagyon jó kapcsolatot ápoltak. Ezen évtizedből néhány név: Cs. Varga J., Drávay J., id. Orbán Béla, Vörös P. /80 NB I-es mérkőzésen védett a Debreceni Bocskaiiban/, Szilágyi J., id. Czigler E., Retkes L., Dobozi Gy., Gábor B., Baly I., Csúti és Cserhalmi testvérek. Vezetők: Posszel I., vitéz Kássa Gy., Fodor M., Tillinger J., Lerenes S., Raj F., és Dobozi B.,

Itt kell megemlítenem, hogy 1934-ben Zsengellér Gyula világbajnoki ezüstérmes újpesti labdarúgó is vendégeskedett Abonyban.

1938-ban mindkét csapat megszűnt, s helyükre lépett a MOVE /Magyar Országos Véderő Egyesület/, amely 1941-ben szűnt meg. Helyét átvette a Levente Egyesület.

Ekkor már érződött a II. világháború szele. Labdarúgóink színe-java kikerült a keleti frontra, ahonnan sokan nem is tértek haza. Az élet azonban nem állt meg. 1945 tavaszán két csapat is alakult Abonyban. A Vasutas SE és az MTE /Munkás Testedző Egyesület/. Óriási volt a rivalizálás a két csapat között ezekben az években. Ha egymás ellen játszottak ezernél is több néző volt jelen.

1948-ban egyesült a két csapat, s MTE néven szerepeltek tovább. Ebben az évben főleg társadalmi összefogással elkészült a Vigyázó-kertben az új sportpálya. Ez később Gépállomásként, majd Mechanikai Művekként ismert. Nagyszerű csapatunk volt. Két évig játszottak az NB III-ban. Az első évben 3. helyen végeztek Gyula és Jász-

berény mögött. Az NB III. megszűnésével 1951-től Pest megye I. osztályban szerepelt csapatunk. A játékosok és vezetők igen jó kollektívát alkottak. Ezt a korosztályt nevezhetjük az abonyi „Aranycsapatnak” a 90 év alatt. Megérdemlik, hogy nevüket leírjam: Vörös K., Koczka J., Retkes I., Molnár L., Makai M., Bálint S., Válóczy J., Nagy M., Szekeres J., Zsemlye J., Bencsik M., Szántai L., Molnár J., Labát F., Gulyás P., Sziráki S., Szabó E., Egedi Gy. és Kovács K.

Vezetők: Éliás Gy., Mayer Gy., Retkes K., id. Czigler E., és Lerner S.

1960. május 1-jén avatták fel a jelenlegi sportpályát, amikor az Abony – Budapesti Beszkárt játszott, 0:1 lett az eredmény.

Az ekkori időkben szintén nagyszerű csapata volt nagyközségünknek. Ezt a csapatot nevezhetnénk a II. Aranycsapatnak, melynek tagjai: Tóth P., Koczka J., Hegedűs I., Molnár Jenő, Molnár Sándor, Molnár János, Bugány István, Szűcs Ferenc, Juhász A., Válóczy J., Retkes I., Jakab M., Nagy L., Gönczöl Géza, ifj. Czigler Ernő, Czirnák L., N. Szabó Tibor, Szabó Gy. Nyitrai M., Pásztor M., Kovács K., Nagy István, ifj. Makai Mihály, Gazsovcics B.

Vezetők: Horváth Z., Tarkó Sándor, Tár László, Pelle Sándor, id. Knerczér F. és Tóth Ernő.

Volt néhány rendkívül rangos esemény is az abonyi labdarúgás életében.

Az egyik 1953. április 8-a volt, ami feledhetetlen emlék egy vérbeli focirajongó életében. Abonyba látogatott a világ akkori legjobb csapata, az olimpiai bajnok „Aranycsapat”. Óriási megtiszteltetés volt ez nagyközségünk számára, bár az aranycsapat 16:1-re győzött. Kerékpárok áradata lepte el a hatalmas Vigyázó kertet. Az 1 Ft-os belépők alapján közel 5000 ember láthatta ezt a mérkőzést. Aki csak tehette eljött még a vidéki településekről is, hogy láthassa azt a csapatot, amely olyan sok dicsőséget és elismerést szerzett a mi kis hazánknak. A mérkőzés után baráti vacsora volt az akkori Tanácsházán.

A másik ilyen esemény 1958. április 4-én volt, amikor Abonyba látogatott a Ferencváros vegyes csapata. Mint ifjúsági játékosok Albert és Rákosi is a csapat tagjai voltak. Rajtuk kívül ismerős nevek, akik szintén játszottak ekkor: Ombódi, Vilezsál, Gulyás /kapus/, Orosz és Gerendás. Ezekben az években alföldi Olajbányász néven

futott az abonyi csapat és Fekete István volt a szakosztályvezető. Az eredmény 2:2 lett.

A későbbi években a nagy szegénység ellenére is tudtunk három csapatot üzemeltetni /serdülő, ifi és felnőtt/. Tizenhat éven át a ceglédi járásban voltunk kénytelenek játszani. 1987-ben került fel csapatunk a Pest megyei II. osztályba. A „tanácstól” és a termelősövetkezetektől nagyon sok segítséget kaptunk, és sok tehetséges labdarúgó került ki a játékosok közül: László J., Palcsó J., Diószegi Károly, Sulyok István, Rékasi László, Zsákai Ferenc, ifj. Makai Tibor, Varga J., Lendvai J., Gulyás Z., Kállai N., Hegedűs Z., Gulyás N., Retkes R., Mucsányi M.

Az 1954 és 1992 közötti években közel 40 éven át szakosztályvezető, serdülő és ifjúsági edző voltam. Gönczöl Gézával, szívvel-lélekkel segítettük városunk labdarúgását és a tömegsportot. 1992 tavaszán lemondtam minden sportbeli tevékenységemről, mert egy-két sportember számára nemkívánatos személy lettem.

Az ezredfordulón közel három évig szünetelt városunkban a labdarúgás, mert elfogytak a játékosok! Szerencsére ebben az időszakban már nem én voltam a szakosztályvezető. Az utókor majd választ keres erre a kieső időszakra! Annak viszont nagyon örültem, hogy 2004 nyarán voltak olyan emberek városunkban, akik ismét újjáélesztették a labdarúgást, köztük Sárkányné Bálint Mária, Krupincza Tibor, id. Makai Tibor, ifj. Makai Tibor, Pető Zsolt, Szabó László és Kárteszi Tamás. Szintén nagyon örülök annak, hogy fiatal csapatunkat sajátnevelésű abonyi játékosok alkotják. A vezetőség mindent megtesz azért, hogy szakosztályunk összetartó ereje továbbra is ilyen maradjon. A vezetőség tagjai: Krupincza Tibor elnök, Romhányiné dr. Balogh Edit polgármester elnökhelyettes, Földi Tibor intéző, és Sárkányné Bálint Mária ügyintéző. A felnőtt és ifjúsági csapatok edzője Rieger Ármin, aki évek óta sokat tesz a labdarúgásért.

Röviden ennyi fért bele a közel 100 évnyi visszaemlékezésbe. Az, hogy mit hoz 10 év múlva a 100. jubileumi év, azt előre senki sem tudja!

Tóth Ernő

Sportkocktél

Malajziában szörnyű baleset történt a „Malajziai Nagydíjon”, ahol életét veszítette Marco Simoncelli gyorsasági motorkerékpár versenyző. Sajnos nem egyetlen veszteség, ugyanis Dan Wheldon amerikai versenyző is halálos balesetet szenvedett az amerikai INDYCAR versenyen.

Brazíliában Jenson Button - az év utolsó Forma 1-es versenyén- magyar tervezésű kalocsai mintával hímzett overálban versenyzett.

Rómában Overdose megnyerte a római Premio Carlo e Francesco Aloisi elnevezésű Group III-as lovasversenyt.

Valenciában hosszan tartó betegség után elhunyt Puskás Anikó, a világhírű magyar labdarúgó Puskás Ferenc egyetlen gyermeke.

Budapesten november 15-én tartották meg a Szent István Bazilikában a Puskás Ferenc halálának 5. évfordulója emlékére rendezett koncertet és szentmisét.

Csepel díszpolgárává választotta az Aranycsapat egykori játékosát, a csepeli labdarúgás legendás alakját Tóth II. Józsefet.

Budapest: Fitnessz világbajnokságot nyert Szabó Melinda. A 20 éves hölgy

minden idők egyik legsikeresebb magyar fitneszversenyzője.

Helsinki: Raikkönen finn Forma 1-es versenyző három év szünet után újra versenyezni fog a 2012-es évben.

Berlinben 2015-ig meghosszabbította a Mercedes GP Nico Rosberg szerződését. A német Forma 1-es pilóta éves keresete eléri a 12 millió eurót.

Sepsiszentgyörgyön is gyászolják Albert Flóriánt. Balázs Antal 750 km-t tett meg, hogy elhozza az Üllői útra azt a 100 éves tölgyfából faragott kopjafát, melyet másfél nap alatt faragott ki Albert Flórián tiszteletére. A gyönyörűen díszített kopjafát a régi játékosársak közül Rákosi Gyula és Szűcs Lajos vették át könnyes szemmel.

Veszprémi, győri, szegedi budapesti, váci, székesfehérvári kézilabda csapataink nagyszerűen szerepelnek a nemzetközi kupákon.

Torontóban az indiai Fauja Singh, aki 100 éves, megdöntötte a maratoni futás /42 km, 195 m/ korrekordját. A veterán atléta 8 óra, 25 perc alatt ért célba. Minden elismerésünk a övé!

Poznanban barátságos stadionavató mérkőzésen a Lengyelország-Magyaror-

szág meccs eredménye 2:1 lett.

Budapesten gyermekeknek és felnőtteknek tartottak sakknapot a Polgár lányok. Zsófia, Zsuzsanna és Judit 200 táblán játszottak. Polgármestereknek is adtak szimultánt.

Budapesten Erdei Zsolt 33-szoros profi világbajnok ökölvívó edzőtáborba vonult, s készül a szilveszteri világbajnoki döntőre.

Buenos Airesben világbajnokságot nyert Kovács Sarolta junior öttusázó.

Lejegyezte: Tóth Ernő

Labdarúgóink életéből

Megérdemelt pihenőre tértek a tél kezdetével labdarúgóink.

Az alábbiakban a még nem közölt eredményeket írjuk le:

Felnőtt

Dunavarsány- Abony 1:0

Abony - Inárcs 5:0 Góllövők: Szilágyi Z., Boros, Molnár I., Gulyás.

Táborfalva - Abony 1: 4 Góllövők: Molnár I. /2/, Gulyás és Boros

Farmos - Abony 2:1 Góllövő: Molnár I., Ifjúsági

Dunavarsány – Abony 0:5 Góllövők: Egedi Z., Duka, Herédi és Molnár T.

Abony - Inárcs 7:0 Góllövők: Molnár G. /2/, Herédi /2/, Balog /2/ és Molnár T.

Táborfalva - Abony 1:2 Góllövők: Herédi, Balog.

Farmos –Abony 0:7 Góllövők: Molnár T.

/2/, Duka, Herédi, Molnár G., Jancsovics és Babcsány

Felnőtt csapatunk jelenleg az ötödik helyen áll. Reméljük, hogy tavasszal ez a fiatal csapat eredményesebben fog szerepelni. Ifjúsági csapatunk az első helyen áll. Rieger Ármin edzőt dicséret illeti, mert mindkét csapat /felnőtt és ifi/ edzéseit szívvel-lélekkel végzi. Ami régen volt, sajtónevelésű, abonyi fiatalok alkotják mindkét csapatot.

Tabella az őszi idény végén

Felnőtt:

1. Kakucs 28 pont, 2. Vasad 27 pont, 3. Dunavarsány 27 pont

4. Albertirsa 25 pont, 5. Abony 24 pont, 6. Péterirsa 22 pont

Tóth Ernő testnevelő tanár

Kiadja: Abonyi Lajos Művelődési Ház,
Könyvtár és Múzeumi Kiállítóhely

Felelős kiadó: Korbély Csabáné

Felelős szerkesztő: Korbély Csabáné

Szerkesztőbizottság tagjai:

Szilágyi Tamás, Gulykáné Gaál Erzsébet,

Lőrinczy Veronika

Fotó: Szilágyi Tamás, Gépelés: Simon Szabina

Szerkesztőség címe: Abony, Csillag Zs. u. 5.

Tel.: 53/360-075, 562-068, 562-069

E-mail: abonyinaplo@citromail.hu

ISSN: 1217-2421

Tipográfia: Gedi-Press digitális nyomda és reklámstúdió

Nyomdai munkák: Repró Stúdió

A megjelent cikkek valóságartalmáért a szerzőket terheli minden felelősség.

Lapunkból tallóz és továbbítja az érdekelteknek az

»OBSERVER«
OBSERVER BUDAPEST MÉDIAÜGYLETI KFT.

KÉPEK A GIMNÁZIUM 2011. ÉVI SZALAGAVATÓJÁRÓL